

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/79/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7115219899
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7115219899.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu v spore žalobkyne H. W., U.. XX.X.XXXX, R. O. XXX/XX, R., zastúpenej JUDr. Peter Bilkovič, advokát, so sídlom Strojnícka 8, Bratislava, proti žalovanému Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, Rastislavova 43, Košice, IČO: 00 606 707, zastúpený Advokátskou kanceláriou Alena Zadáková a spol., so sídlom Kováčska 32, Košice, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 500 000 €, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 38C/317/2015-280 z 25.10.2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) žalobu zamietol a vyslovil, že žalobkyňa je povinná nahradiť žalovanému trovy konania na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od doručenia uznesenia, ktorým súd I. inštancie rozhodne o výške tejto náhrady.

2. Vychádzal zo zistenia, že svoj návrh skutkovo a právne odôvodnila tým, že v dňoch 6.12.2005 do 9.12.2005 bola hospitalizovaná na Klinike Otorinolaryngológie a chirurgie hlavy a krku FN LP, pracovisko Trieda SNP č. 1 pre pretrvávajúce intenzívne závratové stavy s kolapsom, až kŕčmi po zvukových podnetoch, opakované straty posturálneho tonusu, a po kompletizácii výsledkov vyšetrení bola indikovaná chirurgická intervencia - revízia pravého ucha, na základe čoho bola hospitalizovaná v dňoch 5.3.2006 až 8.3.2006, kedy dňa 6.3.2006 bola vykonaná revízna operácia. V pooperačnej prepúšťacej správe zo dňa 8.3.2006 bolo uvedené: „v celkovej anestézii bola urobená Rosenova tympanotomia cez spekulum. Na dlhom ramienku inku sa identifikovala závesná časť pistona, ktorý sa odstránil. Odobral sa tuk z lalôčika, ktorým sa zablombovala oblasť oválneho okienka“. Avšak v operačnej vložke chirurgickej do záznamu o zdraví a chorobe zo dňa 6.3.2005 je uvedené cit. „V celkovej anestézii sa robí Rosenova tympanotomia cez spekulum. Uvoľnil sa tympanomeatálny lalok Na dlhom ramienku inku sa identifikuje drátič, ktorého slučka je ulomená. Uvoľní sa z dlhého ramienka a piston sa odstráni.“ Ďalej bolo v prepúšťacej správe uvedené: „Problémy závratových stavov prestali, z čoho usudzujeme, že boli spôsobené veľmi pravdepodobne dráždením štruktúr vnútorného ucha pistononu“. Z predmetnej prepúšťacej správy nie je zrejmé, „či piston - protézka zasahovala do vnútorného ucha, a ani či prišlo k poškodeniu štruktúr vnútorného ucha. Uvedené skutočnosti boli zamlčané, nakoľko D.. G.. L. si bol vedomý, že uvedené komplikácie nastali v priamej súvislosti s prvým operačným výkonom a uvedením týchto údajov, by poskytol dôkaz, ktorý by žalobkyňu oprávňoval na uplatnenie si svojich nárokov za poškodenie zdravia pri výkone 1. operácie, invalidný dôchodok, prípadne i trestnoprávnu zodpovednosť.

Vychádzal z toho, že žalobkyňa na preukázanie tohto skutkového stavu doručila súdu listinné dôkazy: Lekárske správy z hospitalizácie ORL klinika z roku 2006, Operačná vložka z operácie rok 2006, Odborné články: Onemocnení otolitových struktur rovnovážneho systému, Brzezny II, Vyhnálek M*, Černý R., Jerábek J. Česká a slov. neurol Neurochirurgia 69/102,2006No 4 p. 259-266, I. Patafyziologia a symtomatologie - 8 strán, Aleš Hahn, Otoneurológia str. 77, GRADA Publishing 2004 -1 strana, Krátkodobé a dlhodobé funkčné výsledky stapedoplastík, Skřiváň, Betka, Kuchař, Hroboň-3 strany, Liečba vestibulárnej neuronitídy, M Šuchaň 3/2006, Lekárska správa G.. C. G. zo dňa 24.7.2013 - 2 strany, Lekárska správa zo dňa 9.3.2014 G.. G. Š.-X strana, Lekárska správa, Zápisnica Sociálnej poisťovne zo dňa 1.8.2013 - 6 strán, Odborný posudok Sociálnej poisťovne zo dňa 1.8.2013 - 2 strany, Potvrdenie o invalidite stav trvalý zo dňa 08.10.2014, 500/1/2014 -1 strana, Lekárska správa Sociálna poisťovňa zo dňa 7.10.2014 -1 strana, Odborný posudok Sociálnej poisťovne zo dňa 07.10.2014 -1 strana, Lekárska správa pre účely konania vo veci kompenzácie G.. E. A. zo dňa 29.10.2013-2 strany, Rozhodnutie o pridelení osobného asistenta Úradu práce sociálnych vecí a rodiny č.BA1/OPPKŤZP/SOC/2014/101343-2 strany, Rozhodnutie o pridelení kompenzácie zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky motorového vozidla, Úradu práce sociálnych vecí a rodiny BAI/OPPKŤZP/SOC/2014/101338-0003 zo dňa 08.04.2014 - 2 strany, Komplexný posudok Úradu práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 28.03.2014 č. BA1/2014/101576/KP/36-37/JT-3 strany, Lekárska správa G.. L. - reflexná epilepsia zo dňa 17.6.2013-1 strana, Lekárska správa G.. L. - iná vestibulárna porucha dňa 21.10.2013-1 strana, Lekárska správa G.. L. zo dňa 10.06.2013 -1 strana, Lekárska správa G.. G. zo dňa 10. 06. 2013, Lekárska správa G.. C. zo dňa 9.2.2005-2 strany, článok Onemocnení otolitových struktur rovnovážneho systému, Brzezny.R., Vyhnálek M., Černý R, Jeřábek J. Česká a slov. neurol. Neurochirurgia 69/102,2006 No 4 p.259-266, článok Patafyziologia a symtomatologie -8 strán.

Pojmovými znakmi subjektívnych osobnostných práv sú absolútna povaha, imateriálny charakter, všeobecnosť a výlučnosť, zásadná neprevoditeľnosť, časová neobmedzenosť a nepremlčateľnosť. Pôsobia voči neobmedzenému, resp. neurčitému okruhu ostatných subjektov práva, ich predmetom sú výlučne nemajetkové hodnoty (osobnosť), patria každej fyzickej osobe „a priori“, (sú prejavom ľudskej osobnosti vo vzťahu k ostatným subjektom, t.j. či fyzickým alebo právnickým osobám) s rovnakým právnym postavením, výlučné oprávnenie nakladať počas celého života v medziach určených právnym poriadkom s jednotlivými stránkami svojej osobnosti patrí fyzickej osobe, nemožno ich scudzovať, deliť od ich nositeľa, upínajú sa na fyzickú osobu po dobu jej fyzickej existencie v spoločnosti (sú časovo neobmedzené počas života fyzickej osoby) sú nezdediteľné (netvorí predmet dedičstva), sú nepremlčateľné, rovnako aj neprekludovateľné a nemožno ich postihovať exekúciou.

Na rozdiel od nich majetkové práva možno oddeliť od ich subjektov, prevádzať (scudzovať) ich, podliehajú exekúcii, premlčaniu a preklúzii.

Podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

V § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka ide o ustanovenie zakazujúce taký výkon práv a povinností, ktorý by bol v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu a občianskej spolupatričnosti. Ak tieto zásady premietneme do vzájomného vzťahu subjektov občianskeho práva, ide o elementárnu slušnosť, vzájomné rešpektovanie sa a potrebnú mieru tolerancie, a to všetko v spoločensky vhodnej miere a únosnosti.

Pojmom dobré mravy možno rozumieť pravidlá morálneho charakteru, aj keď za určitých okolností môžu nadobudnúť povahu právnej normy. Prenikajú celým právnym poriadkom. Občiansky zákonník v tejto súvislosti používa viacero pružných pojmov (napr. "zneužitie práva", "verejný záujem", "obohatenie", "dobromyseľnosť", "keď právo možno vykonať po prvýkrát", "núdza" atď.). Pri výklade takýchto pojmov treba vždy použiť interpretačné pravidlo obsiahnuté v ustanovení § 3.

Ďalej sa súd zaoberal posúdením námietky nedostatku pasívnej legitímácie.

Podľa § 60 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len CSP) stranami sú žalobca a žalovaný.

V zmysle § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí, že škoda je spôsobená právnickou osobou, alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

Analogicky (§ 853 Občianskeho zákonníka v spojení s § 420 ods. 2 tohto zákonníka), pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou.

Žalobkyňa teda svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy postavila na protiprávnom konaní žalovaného, v osobe D.. G.. L., ktorý podľa nej v čase pred operáciou dňa 6.3.2006 nevykonal CT vyšetrenie, a dňa 8.3.2006 v Pooperačnej prepúšťacej správe z revíznej operácie uviedol „falošné“ údaje, v dôsledku čoho došlo k následnej nesprávnej operačnej a pooperačnej liečbe a k nezvratnému zhoršeniu zdravotného stavu žalobkyne.

Z listinných dôkazov predložených, či označených v tomto spore bolo zistené, že žalovaný poskytoval zdravotnú starostlivosť pre žalobkyňu v rámci ústavnej starostlivosti zdravotníckeho zariadenia, preto občiansko-právnu zodpovednosť vyplývajúcu zo vzťahu lekár - pacient nesie zdravotnícke zariadenie. V tomto prípade je teda žalovaný, ako nemocnica, správne žalobkyňou označený. Avšak, pri posúdení vecnej legitímácie, vo vzťahu k Lekárskemu posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 23.11.2015 vypracovaného FNSP Skalica, a.s., ktorý predložila žalobkyňa v spore o náhradu škody vedenom pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 34C/375/2015 vyplýva, že k dátumu vzniku poškodenia jej zdravia došlo dňa 15.10.2003 operačným výkonom na pravom uchu a miestom, kde došlo k vzniku poškodenia zdravia žalobkyne bola I. ORL klinika Antolská v Bratislave, pričom ide o rovnaký skutkový základ, na ktorom si uplatňuje nárok aj voči žalovanému v tomto spore. Z toho vyplýva, že ak sa to v spore vedenom pred príslušným bratislavským súdom preukáže, tak to iný poskytovateľ zdravotnej starostlivosti porušil voči žalobkyňi svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 4 zákona č. 576/2004 Z.z., nie žalovaný. Na základe toho súd dospel k záveru, že žalobkyňa podľa hmotného práva nesprávne v žalobe označila subjekt zodpovedný za vznik nemajetkovej ujmy na jej osobnosti, ku ktorej došlo v dôsledku poškodenia na zdraví dňa 15.10.2003 v Bratislave.

Súd sa ďalej zaoberal aj námietkou litispendencie.

Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť.

Podľa § 161 ods. 2 CSP ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa si na rovnakom skutkovom základe uplatňuje náhradu škody na zdraví pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 34C/375/2015, čím je daná prekážka litispendencie.

Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z titulu ochrany osobnosti podľa § 13 ods.2 OZ a nárok na náhradu škody na zdraví za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ sú samostatné nároky a prostriedky právnej ochrany fyzickej osoby, ktorých dôsledné rozlíšenie pri ich súbehu je nepochybne náročné. Základom pre ich uplatnenie nemôžu byť preto rovnaké, totožné skutkové tvrdenia, aj keď podľa súdu nemožno vylúčiť ich vzájomnú prepojenosť a čiastočnú totožnosť, či príbuznosť. Uvedené zodpovedá základnej zásade procesného práva „ne bis in idem“ (nie dvakrát v tej istej veci, t.j. že o tej istej veci nemožno rozhodnúť znova).

Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobkyňa si na rovnakom skutkovom základe uplatňuje náhradu škody na zdraví pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 34C/375/2015 je nesporné, nakoľko túto skutočnosť potvrdil aj právny zástupca žalobkyne v písomnom podaní zo dňa 21.4.2016.

Preto pri aplikácii základnej zásady procesného práva „ne bis in idem“ súd dospel k záveru, že keďže nárok uplatnený z titulu práva na ochranu osobnosti v tomto spore je po skutkovej stránke úplne totožný s nárokom, ktorý si žalobkyňa uplatnila pred Okresným súdom Košice I. pod sp.zn. č. 34C/375/2015 o náhradu škody, tak námietka litispendencie vznesená žalovaným je dôvodná, čo je dôvod pre zastavenie konania, avšak pre dôvodnosť procesných námietok vyššie uvedených, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

Stanoviská zo súdnej praxe :

Z titulu tejto zodpovednosti za náhradu škody má poškodený nárok podľa § 444 Obč. zákonníka na jednorazové odškodnenie bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia. Ide teda o dva samostatné nároky - nárok na náhradu škody na zdraví a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do práva na ochranu osobnosti. Na jednej strane sú tieto nároky úplne samostatné, na strane druhej si však v istom zmysle konkurujú, keď sú hodnotené na základe sčasti totožných a sčasti veľmi podobných skutkových tvrdení. Na ich uplatnenie je preto potrebné poskytnúť súdu také skutkové tvrdenia k následkom poškodenia zdravia, aby bolo možné odlíšiť nárok na náhradu škody na zdraví a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pri zásahu do práva na ochranu osobnosti. Súd je pritom vždy viazaný ústavným princípom proporcionality, v zmysle ktorého odškodnenie má byť dostatočné, dôstojné a adekvátne. Dvojitým hodnotením vznikutej nemajetkovej ujmy na ľudskom zdraví - v režime náhrady škody na zdraví a v režime ochrany osobnosti, na základe totožných skutkových tvrdení, by dochádzalo k flagrntnému porušeniu všeobecnej právnej zásady „non bis in idem“ ako aj už spomenutého princípu proporcionality. Nie je možné, aby sa osoba dotknutá na zdraví snažila cestou ochrany osobnosti nahradzovať alebo navyšovať nároky na bolestné a náhradu sťaženia spoločenského

uplatnenia, nakoľko možnosť uplatnenia týchto špeciálnych nárokov vylučuje možnosť duplicitného uplatnenia nárokov všeobecných (Najvyšší súd Slovenskej republiky 7 Cdo 65/2013).

Nemajetková ujma je vylúčená pri sťažení spoločenského uplatnenia. Vykonaným dokazovaním totiž bolo zistené, že nároky, ktorých sa domáhala, a to formou nemajetkovej ujmy cez ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, v súvislosti s tým, že bolo zasiahnuté do jej zdravia, telesnej integrity, ako aj do jej rodinného a súkromného života, sa uplatňujú v rámci odškodňovania bolesti poškodeného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa ust. § 444 Občianskeho zákonníka a zákona č. 437/2004 Z. z..

Podľa zásad o náhrade trov konania (§255 CSP) súd priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 38/317/2015-301 zo 6.11.2017 opravil rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 25.10.2017 pod sp.zn. 38C/317/2015-280 v záhlaví a v bode 1. odôvodnenia rozsudku tak, že predmet konania má byť správne určený číslom : „ ... 500.000 EUR “. Opravil zápisnicu o pojednávaní Okresného súdu Košice I zo dňa 25.10.2017, pod sp.zn. 38C/317/2015-168 tak, že na 1. strane zápisnice predmet konania má byť správne určený číslom : „ ... 500.000 EUR “.

4. V podanom odvolaní žalobkyňa žiadala zrušiť rozsudok podľa § 389 ods.1 písm.a/, b/, c/ CSP a vec vrátiť na ďalšie konanie, uplatnila si aj náhradu trov konania.

Žalobkyňa hore uvedený rozsudok napáda opravným prostriedkom v oboch výrokoch, teda čo do zamietnutia žaloby a rozhodnutia o náhrade trov konania.

Súd prvej inštancie v zažalovanej veci pochybil a nesprávne rozhodol, keď žalobu zamietol, čím sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm.a), b), e), i), g), h) CSP, teda neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolateľka súdu prvej inštancie - jeho rozhodnutiu vytyka predovšetkým to, že súd si neujasnil ani predmet sporu a nedôsledne sa oboznámil so žalobným návrhom a právami, ktorých sa žalobkyňa v konaní domáha. Vo svojom rozsudku dôvodí, že žalobkyňa žalobou uplatňuje proti žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy za poškodenie jej osobnostných práv za zásah do súkromného a rodinného života vo výške 1.500.000 €.

Zo samotného žalobného návrhu vyplýva, že žalobkyňa sa nedomáhala výšky nemajetkovej ujmy v hodnote 1.500.000 €, ale v hodnote 500.000 €. Vyplýva to zrejme zo žaloby, kde žalobkyňa v konečnom dôsledku žiada, že žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť sumu :

1. 500.000 € za poškodenie práv, za zásah do súkromného a rodinného života ako nemajetkovú ujmu,
2. Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi resp. Centrum právnej pomoci, náhradu trov konania do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku,

teda jednalo sa o zrejme označenie 2 výrokov, ktoré žalobkyňa žiadala.

Teda petit bol jasne formulovaný a súd sa nedostatočne so žalobou oboznámil a to už aj s poukazom na to, že k žalobe bolo priložené Rozhodnutie Centra právnej pomoci a samotná žalobkyňa upozorňuje v žalobe, že nemá právnické vzdelanie a nachádza sa v stave materiálnej núdze, teda za okolností výrazne sťažujúcich uplatňovanie jej práv, ktoré jej garantuje Ústava Slovenskej republiky.

Súd prvej inštancie rozhodoval „ultra petit“, teda aj o rozsahu odškodnenia, ktoré žalobkyňa vôbec nežiadala.

Pre správne posúdenie prípadu odvolacím súdom, je nutné oboznámiť odvolací súd predovšetkým s priebehom podania a vypracovania žaloby a skutkovým stavom.

Žalobkyňa sa vo februári 2015 dostavila do Centra právnej pomoci, kancelária Bratislava (ďalej len „Centrum“). kde pri spisovaní žiadosti upadla do bezvedomia a pracovníci centra jej museli pomôcť dopísať žiadosť. Centrum následne zamietlo je žiadosť o právnu pomoc, a preto žalobkyňa požiadala o právnu pomoc voči Centru, ktoré jej prideliť advokáta a následne ten podal správnu žalobu. vedenú na Krajskom súde Bratislava sp.zn. 9/Sp/29/2015. Nakoľko však bolo Centrom určené, že začiatok plynutia premlčacej doby je deň, kedy bolo zapísané, že protézka bola vo vnútornomuchu a tento deň bol 24.07.2013, bolo nutné podať urýchlene žalobu. Následne žalobkyňa požiadala centrum novou žiadosťou, kedy dokazovaním prišlo Centrum k záveru, že žalobkyňa má právo na právnu pomoc, avšak lehota na pridelenie advokáta je stanovená zákonom až o pol roka po prvej žiadosti. Žaloby však bolo

nutné podať hneď, aby neprišlo k premlčaniu práva. Túto opätovnú žiadosť centrum schválilo s tým, že žaloby si musí žalobkyňa napísať sama. Následne žalobkyňa dostala cca 1 hodinovú inštruktáž, aké náležitosti má mať žaloba a následne povedali, napíšte, čo sa stalo.

Žalobkyňa podľa tohto poučenia podala jednu žalobu o náhradu škody a jednu o ochrane osobnosti. Uviedla v nej viaceré právne subjekty, nakoľko jej nebolo jasné, koho má vlastne žalovať. Nakoľko, ako vysvitlo z lekárskeho posudku G.. E. (v spise), ako sa žalobkyňa domnievala, na finálnom poškodení zdravia sa podieľali viaceré právne subjekty, nakoľko neposkytovanie správnej zdravotnej starostlivosti a k zisteniu príčinnej súvislosti prišlo až v roku 2013 čiže po 10 rokoch od prvej operácie.

Žalobu za ochranu osobnosti napísala žalobkyňa nielen za poškodenie zdravia, ale aj z dôvodov, že bola 10 rokov prenasledovaná a bolo jej odopierané právo na správnu zdravotnú starostlivosť, v súvislosti s poškodením zdravia pri výkone prvej operácie - stapedetómia, kedy bola označovaná za psychiatrického pacienta a klamáru a to dokonca v televízii, verejne. Okrem toho ochorenie, ktoré vzniklo, je svojimi prejavmi veľmi ponižujúce a doživotné a veľmi zasiahlo jej súkromný a rodinný život.

Pracovníci Centra jej žiadosť 4 krát prefotili a následne jej vysvetlili, že musí napísať 4 žaloby, na každý právny subjekt samostatne. Keďže žalobkyňa nemala žiadne vedomosti, bola to jej prvá žaloba v živote, nič nevedela, napísala žalobu tak ako to dokázala, podľa pokynov Centra, s tým, že žaloby mali byť riadne doplnené prideleným advokátom, čo sa nestalo do dnešného dňa.

Dôvod prečo žaluje 4 právne subjekty je nasledovný a vyplýva aj zo žaloby, ktorú napísala.

Dňa 15.10.2003 bola vykonaná operácia stapedetómia, pri ktorej prišlo k poškodeniu periférnej časti vestibulárneho systému - to znamená, labyrint vo vnútornom uchu. Za toto poškodenie žaluje navrhovateľka iba Univerzitnú nemocnicu, Antolská, Bratislava.

Uvedená skutočnosť bola preukázaná odborným posudkom FNsP Skalica, ako aj ostatnými lekáorskými správami. Podrobne vysvetľujem vo svojom podaní zo dňa 11.10.2017.

Ako však vyplýva z lekáorských správ a z posudkov, žalobkyňa nemá poškodený len periférny vestibulárny systém - čiže ucho. ale aj centrálny - čiže mozog.

Za toto poškodenie mozgu mali byť žalované ostatné právne subjekty spoločne, pretože ako to vyplýva z lekáorskej správy G.. C., lekáorskej správy G.. L. a iných, ale najmä z lekáorskeho posudku pre účely ZTP, G.. E., ktorý žalobkyňa sudkyňa pre pochopenie situácie čítala na pojednávaní, poškodenie mozgu, vznik reflexnej epilepsie, nastalo plynutím času, neliečením. A keďže v priebehu času jej bola poskytovaná zdravotná starostlivosť viacerými právnymi subjektmi, nie je v jej silách určiť, ktorý právny subjekt je zodpovedný a v akej výške, nakoľko je zrejme, že urobiť HRCT, z ktorého bolo potvrdené vŕačenie protézky do vestibula ako aj ENG vyšetrenie, ktoré poskytuje obraz o poškodení vestibulárnych štruktúr, mohli všetky právne subjekty, každý mal povinnosť a možnosť to urobiť.

O tejto skutočnosti môže rozhodnúť len znalec, resp. znalecká organizácia, nakoľko sa jedná o dva vedné odbory ORL a neurológiu.

Keďže všetky tieto právne subjekty sa spolupodieľali, nevykonali potrebné diagnostické úkony a nenavrhli správne liečebné úkony, nebol objektívny dôvod pre príčinu jej zdravotných ŕažkostí atak bola považovaná za psychiatrického pacienta, kedy jej pripisovali rôzne psychiatrické diagnózy, čo sa závažným spôsobom odrazilo na jej dôstojnosti v subjektívnej aj objektívnej rovine. Každý z týchto právnych subjektov mohol toto prenasledovanie zastaviť, čo neurobil.

Následne bolo zistené, že Centrum žalobkyňu uviedlo do omylu poskytnutím nekompetentných informácií a že žalobkyňa si vlastne takýmto spôsobom 4 x žiada o náhradu škody a ochranu osobnosti, čo nebolo jej cieľom a o čom súdy informovala. Preto jej právny zástupca požiadala o spojenie žalôb, na Okresný súd Bratislava II, keďže to sú hlavní vinníci, a tam už konanie prebieha a bola prizvaná znalecká organizácia forensic.sk Inštitút foréznych medicínskych expertíz s.r.o.. Bratislava, tak aby jednotlivé právne subjekty vystupovali ako žalovaný v 1. až 4. rade. nakoľko iba znaleckým dokazovaním je možné určiť, kto a v akej miere sa podieľal na poškodení mozgu a s tým súvisiacom znížení dôstojnosti žalobkyňa a zásahu do jej osobnostných práv.

Čiže súd prvej inštanície procesne pochybil, nakoľko po tom ako bol žalobkyňi pridelený advokát Rozhodnutím Centra právnej pomoci sp.zn. 922/2016-KaBa (9497/2015-KaBa), pod ČRZ: 8252/2016 zo dňa 18.02.2016 apo jeho procesnom návrhu na spojenie vecí (Okresný súd Košice I prevzal podanie dňa 26.04.2016) vo veci nerozhodol. Svojím podaním zo dňa 04.05.2016 potvrdil prijatie návrhu a žiadal o oznámenie, či niektorý z bratislavských súdov vyhovel návrhu a originálne podanie právneho zástupcu priložil (vrátil ako prílohu podania) bez toho, aby o návrhu rozhodoval a rozhodol.

V podaní právneho zástupcu sa jednalo o jasný a špecifikovaný procesný návrh podľa ustanovenia § 112 vtedy platného OSP (teraz § 166 CSP), ktorý súd prvého stupňa nemôže „vybaviť“ prípisom s vrátením tohto procesného návrhu. Sám súd prvej inštanície v bode 17 odôvodnenia rozsudku cituje stanovisko zo súdnej praxe - „nerešpektovanie zásady hospodárnosti v konaní všeobecného súdu je

spôsobilé (vo väčšej či menšej intenzite alebo miere) porušiť základné právo účastníka súdneho konania na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. US 71/01 z 31.januára 2002)".

Týmto svojím konaním súd prvej inštancie žalobkyni odňal možnosť pred súdom konať, čím porušil základné ústavné právo žalobkyne.

Ďalej uvádzame, že súd prvej inštancie neuviedol v rozsudku v bode 2 významné skutočnosti uvedené v žalobe, ktoré sú podstatne pre posúdenie právneho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

Podľa § 216 zákona 160/2015 Civilný sporový poriadok však súd je viazaný žalobným návrhom.

Nakoľko v žalobe sa na strane 6 ďalej píše, citujeme:

„Prišlo k zneužívaniu tejto skutočnosti, čo sa odrazilo aj na postoji mojich priateľov a známych a dokonca i rodiny, ktorí so mnou prestali komunikovať, nakoľko sú laici a mali tendenciu veriť skôr lekárom ako mne, nakoľko je priam neuveriteľné, ako sú lekári organizovaní a držia pokope pri poškodení zdravia pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Zároveň ma predmetná skutočnosť priviedla aj do stavu materiálnej núdze, nakoľko som si nemohla uplatniť náhradu škody, ani podať žiadosť o invalidný dôchodok, nakoľko nebol dôkaz o poškodení zdravia. Keďže mám 4 deti, 2 z nich boli ešte v tom čase maloleté, malo to nepriaznivý účinok na ich dospievanie. Nie je jednoduché pozeráť sa na svoju matku ako sústavne odpadáva a váfa sa po zemi. Keďže boli práve v tom období dospievania, veľmi sa za mňa hanbili, čo viedlo až k tomu, že syn odišiel z domu do Prahy vo svojich 18 rokoch, kedy následne nedokončil strednú školu. DCéra musela ísť bývať k známym a pracovať popri škole, aby si zarobila na jedlo a školné, nakoľko manžel mohol pracovať len v obmedzenej miere, nakoľko sa musel starať o mňa, často krát som išla sama von, skončila som v sanitke, nakoľko ľudia mi nevedeli dať prvú pomoc.

Naša rodina sa kvôli tomu rozpadla, prišla som o celý majetok, môj syn sa so mnou niekoľko rokov nerozprával a narušili sa vzťahy aj s ostatnými deťmi a dokonca aj so súrodencami a matkou.

Zamlčaním rozhodujúcej skutočnosti ma pracovníci poskytovateľa priviedli do bludného kruhu, ktorý sa zdal beznádejný, nakoľko mi nemohla byť poskytnutá ani správna zdravotná starostlivosť, keďže nebol dôkaz o poškodení - nemohla som sa ani liečiť a zaradiť sa do spoločnosti, pracovať a tešiť sa zo života i keď s obmedzeniami, ale ani poberať dávky sociálneho poistenia a ísť do invalidného dôchodku. Toto bolo veľmi frustrujúce - nemohúcnosť. že stojím proti mašinérii, nakoľko i orgány štátnej správy, ktoré vykonávajú dohľad, tolerujú nezákonné správanie lekárov - je to systém a kvôli mne ho nebudú meniť, ako mi bolo povedané riaditeľkou odborov.

Toto ochorenie je veľmi obmedzujúce, nakoľko bežný život je plný zvukov a pohybu a ja to nedokážem vnímať, len v obmedzenej miere a môj zdravotný stav sa sústavne zhoršuje. Dlhodobé ochorenie má za následok izoláciu, ale aj stratu nádeje. Pred operáciou som bola šťastný veriaci človek, ktorý mal veľa priateľov, dobrú prácu - pracovala som ako regionálny manažér Allianz poisťovne. Dnes mám posledných 2 priateľov.

Všetky tieto udalosti a moje sústavné padanie, záchvaty a utrpenie, ktoré znášam a na ktoré sa manžel musí denne pozeráť, hlboko zasiahli aj jeho osobnosť, je ťažké pozeráť sa na osobu, ktorú milujete, ako trpí a viete, že predčasne zomrie, tieto skutočnosti aj sústavný strach o mňa, aby som nemala úraz, hlboko poznačili aj môjho manžela, ktorého to veľmi neurotizovalo a neurotizuje. Musel sa vzdať svojej práce a starať sa o mňa a žiť z minimálnych príjmov, čo sa samozrejme odrazí aj na jeho dôchodku.

Ďalej uvádzame, že v bode 6 rozsudku súd prvej inštancie neuviedol dôležitú skutočnosť, uvedenú žalobkyňou, že predmetný znalecký posudok 7/2006 N..G.. N. A., V.. bol vyhotovený v Trestnom konaní ČVS: ORP-1212/2-OSV- B5-2006 voči pracovníkom UNsP Antolská, Bratislava, pre poškodenie zdravia - labyrintu protézou, pri výkone 1. operácie stapedotómia.

Podľa ust. § 216 zákona 160/2015 Civilný sporový poriadok súd je viazaný žalobným návrhom.

Nie je teda možné konštatovať, že znalecké dokazovanie vedené proti inému právnomu subjektu a pre iné poškodenie zdravia, automaticky znamená, že boli dodržané diagnostické a terapeutické štandarty u všetkých ďalších poskytovateľov zdravotnej starostlivosti. Okrem toho žalobkyňa namietala, že nakoľko žalovaným neprišlo k uvedeniu pravdivých skutočností v zdravotnej dokumentácii, ani znalecký posudok nemôže konštatovať pochybenie, keďže sa opiera práve o tieto lekárske správy a pracovník žalovanej bol prizvaný ako konzultant, nakoľko vykonával revíziu operáciu, kedy neuviedol podstatné skutočnosti znalkyni, že k traumatickému poškodeniu labyrintu prišlo, tak ako to potvrdzuje odborný posudok FNsP Skalica zo dňa 23.11.2015 (bližšie v podaní z 11.10.2017, zápisnica z pojednávania, v žalobe). Čiže uviedol znalkyňu ako aj samotnú žalobkyňu do omylu. Uvedený znalecký posudok sa vo svojom hodnotení neopiera o štandardné diagnostické a terapeutické postupy, čo žalobkyňa súdu dokladovala odbornými článkami.

Zároveň súd prvej inštancie v bode 6 neuviedol, že právny zástupca v rámci procesného útoku listom zo dňa 06.06.2017 požiadal súd o znalecké dokazovanie a žiadal ho aj na pojednávaní - zápisnica z pojednávania.

Zistený skutkový stav súd prv ej inštancie správne podradil pod zákonné ustanovenia pod bodom 9 až 14 odôvodnenia, v bode 14 však chýba zákonné ustanovenie § 19, § 21 zákona 576/2004 Zb.z. o zdravotnej starostlivosti, tak ako to vyplýva zo žaloby.

Súd je viazaný žalobným návrhom podľa ust. § 216 zákona 160/2015 Civilný sporový poriadok.

Súd prvej inštancie sa však potom už nedôsledne riadil vyhodnoteniu skutkového a právneho stavu veci. Skutkový stav a produkované prostriedky procesného útoku vôbec nevyhodnotil a v zásade sa zaoberal len žalovaným vznesenou námietkou premlčania nároku, nedostatkom pasívnej legitímácie a námietkou litispendencie, čo ho doviedlo k záveru, ktorý je pretavený do prvého výroku rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol. Podľa nášho právneho názoru, však súd o týchto otázkach mal rozhodnúť len medzitimným rozsudkom a nie rozsudkom v merite veci.

K vznesenej námietke z premlčania :

V bode 24. súd prvej inštancie opätovne neuviedol, akým spôsobom sa prejavil tento opisovaný zásah do súkromného a rodinného života a zníženie dôstojnosti žalobkyne.

Súd prvej inštancie v bode 26. podradil rozhodnutie pod zákonné ust. § 101 Občianskeho zákonníka, citujeme :

„Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa §101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostného práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv“.

Skutočné znenie § 101 Občianskeho zákona však je nasledujúce, citujeme:

Podľa §101 Občianskeho zákonníka: „Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz“.

Predkladáme nasledujúci právny názor:

Pri rozhodovaní o námietke premlčania treba brať do úvahy skutočnosť, že sudca je pri rozhodovaní viazaný zákonom, pričom právny poriadok v žiadnom ustanovení neupravuje premlčanie v prípade porušenia osobnostných práv, ktoré sa nepremičujú.

Podľa citovaného ustanovenia § 100 ods. 2 OZ premlčujú sa len majetkové práva, pričom sa nemožno stotožniť s názorom, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, pretože jeho účelom nie je kompenzácia majetkovej ujmy , ktorá žalobcovi vznikla, ale kompenzácia nemajetkovej ujmy. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je uviesť do vzájomného vzťahu miery ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym peňažným vyjadrením náhrady tejto nemajetkovej ujmy. Jej úlohou je zabezpečiť rešpektovanie a ochranu osobnosti fyzickej osoby, preto nemožno ani toto právo rýdzo osobnej povahy vyčleniť z okruhu nepremičateľných nemajetkových práv. Ak teda súd prvej inštancie uvádza rozhodovaciau prax. podľa ktorej sa nárok na priznanie satisfakcie v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote , táto námietka nemá zákonný podklad.

Medzi princípy právneho štátu sa spravidla zaraďujú záruky základných práv a slobôd občanov, legitimita a legalita štátnej moci, suverenita ľudu, deľba moci, vzájomné brzdy a rovnováha moci, zvrchovanosť ústavy a právna istota. Tieto všeobecné princípy sú spravidla obsiahnuté v ústavných normách (ústave a ústavných zákonoch) štátu.

K základným ústavným zárukám patrí zásada, že základné ľudské práva a slobody jednotlivca môže obmedziť iba zákon.

(Jaroslav Chovanec- Anna Zachová, Ústavné garancie základných ľudských a občianskych práv a slobôd, Procom 2007)

Právo na zadostučinenie v peniazoch sa nepremičuje, pretože svojou podstatou zostáva osobnostným právom, ktoré je argumentom a cotrario k § 100 ods. 2 OZ - z premlčania vylúčené. Takýto výklad vedie k porušeniu práva navrhovateľa na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Listiny základných práv a slobôd.

Vyšplýva to aj z Generálnej klauzuly ochrany osobnosti

Uvedený názor opierame aj o tieto vyjadrenia:

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je nepremičateľným nárokom (NS ČR sp.zn. 30Cdo 2625/2007, Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu. C.H. Beck).

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti je nepremlčateľným nárokom (NS ČR. sp.zn. 30 Cdo 792/2007, Soubor rozhodnutí nejvyššího soudu C.H. Beck).

Ako vyplýva u ústavného zákona č. 23/1991 Z.z., citujeme:

Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. Ústavný zákon, LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD

§ 1

(1) Ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou základných práv a slobôd.

(2) Základné práva a slobody uvedené v Listine základných práv a slobôd sú pod ochranou ústavného súdu.

§ 2

Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ratifikované a vyhlásené Českou a Slovenskou Federatívnou Republikou, sú na jej území všeobecne záväzné a majú prednosť pred zákonom.

§ 3

(1) V ústave Českej republiky a v ústave Slovenskej republiky možno základné práva a slobody rozšíriť nad mieru upravenú Listinou základných práv a slobôd.

PRVÁ HLAVA VŠEOBECNÉ USTANOVENIA

Čl. 1 Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach.

Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

(3) Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Čl. 6

(1) Každý má právo na život. Ľudský život je hodný ochrany už pred narodením.

(2) Nikoho nemožno zbaviť života

Čl.(8)Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a komunikácie. Ustanovenie článku 8 je rovnako ako články 9, 10 a 1 K sú konštruované negatívnym spôsobom, kedy zakazuje štátnym orgánom zasahovať do chránených práv. Z toho vyplýva, že štát sa v rámci tejto negatívnej povinnosti musí zdržať akýchkoľvek svojvoľných zásahov do súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. ESLP vníma túto povinnosť ako základný cieľ vtelený do článku 8.

Pozitívna povinnosť podľa článku 8(1) obnáša povinnosť štátu prijať a uviesť do života kroky a opatrenia, ktoré zaisťujú ochranu práv, podľa tohto článku, ale i ochranu osôb voči činnostiam ostatných jedincov, ktorí bránia v uplatňovaní ich práv podľa článku 8.

HUBÁLKOVÁ Eva, Evropská úmluva o lidských právech a Česká republika: Judikatura a řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Praha: Linde Praha, a.s., 2003, ISBN 80- 7201-417-X, s. 201

HARRIS, D.J.; O'BOYLEL, Michael; WARBRICK, Colin, Law of the European Convention on Human Rights, Second Edition, New York: Oxford University Press Inc., 2009, Chapter 9, The Right to Respect for Private and Family life, Home and Correspondence, s. 361-424. ISBN 978-0-406-90594-9, s. 363

Z aktuálnej judikatúry ESLP vyplýva, že pre zodpovednosť štátu za porušenie článku 8 nie je príliš podstatné, či prišlo k porušeniu pozitívnej povinnosti štátu, ktorá plyne z článku 8(1). alebo negatívnej povinnosti štátu. tzn. povinnosti štátu nezasahovať do chránených záujmov. Dá sa zhrnúť, že u ľudských práv všeobecne platia povinnosti štátu tieto práva rešpektovať, chrániť a naplňovať. Rešpektovanie práv znamená vo svetle Dohovoru negatívnu povinnosť štátu a povinnosti chrániť a naplňovať tieto práva je naopak pozitívnou povinnosťou.

HARRIS, D.J.; O'BOYLEL, Michael; WARBRICK, Colin, Law of the European Convention on Human Rights. Second Edition, New York: Oxford University Press Inc., 2009, Chapter 9, The Right to Respect for Private and Family life, Home and Correspondence, s. 361-424. ISBN 978-0-406-90594-9, s. 19

Generálna klauzula ochrany osobnosti obsiahnutá v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka bola prispôsobená Listine základných práv a slobôd zákonom č. 509/1991 Zb. účinným od 1.januára 1992, odkedy až do súčasnosti toto ustanovenie znie tak, že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Judikatura ukazuje, že pokiaľ ide o zaručené právo jedinca a sťažovateľ musí znášať podstatnú nevýhodu, štát má pozitívnu povinnosť k ochrane jeho práva.

KILKELLY, Ursula, Directorate General of Human Rights, Council of Europe, Human Rights handbooks, No. 1. The right to respect for private and family life, Germany: F- 67075 Strasbourg Cedex, 2001 [online], [cit. 12.6.2011], s. 21. Dostupný z WWW: <[http://www.coe.int/human](http://www.coe.int/human%20rights/)> rights/

Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. Ústavný zákon, LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD

§ 1

(1) Ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou základných práv a slobôd.

2) Základné práva a slobody uvedené v Listine základných práv a slobôd sú pod ochranou ústavného súdu.

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd z uvedeného výkladu § 101 Občianskeho zákonníka, by mal povinnosť obrátiť sa na ústavný súd, ktorý musí skúmať, či výkladom zákona, konštatovaním, že náhrada za nemateriálnu ujmu v peniazoch pri zásahu do osobnostných práv, podlieha premlčaniu podľa ust. § 100 ods.1 a ust. § 101, či je v súlade s Listinou o ochrane ľudských práv a zároveň skúmať, či je možné ustanoviť v prípade zásahu do osobnostných práv lekárom, kedy je jednoznačné, že sťažovateľ musí znášať podstatnú nevýhodu, nakoľko na ochranu svojich práv potrebuje lekárske odborné znalosti a lekárske odborné posudky a sám nemôže zistiť príčinnú súvislosť s ochorením a poškodením zdravia lekárom, ustanoviť tento deň tak, ako to určila sudkyňa bod 26, citujem:

„Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa §101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostného práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv“.

Z uvedeného výkladu § 101 Občianskeho zákonníka by vznikla modelová situácia, že pri každom lekárskom zákroku, by musel pacient preventívne podať žalobu na súd bez toho, že by mal dôkazy, pretože, čo ak sa dozvie neskôršie, že prišlo k porušeniu právnych povinností poskytovateľa a k zásahu do jeho osobnostných práv. Takéto žaloby bez dôkazov by považoval súd za šikanózne.

Poukazujeme aj na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. US 22/2014-8 „kedy Ústavný súd prijal na neverejnom zasadnutí pléna 24.09.2014 návrh Okresného súdu Košice I, zastúpeného sudkyňou C. C. V., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm.a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 93 ods.1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ktorom bolo sudkyňou konštatované, citujem:

„Na základe uvedeného okresný súd uviedol že § 93 ods. 1 zákona o rodine podľa neho nie je v súlade s čl. 8 dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná podľa čl. 154c ústavy. Právne otcovstvo určené súhlasným vyhlásením rodičov, ktoré nezodpovedá faktickému biologickému stavu je vážnym zásahom do života jednotlivca. avšak napriek tomu je „právny otec“ diskriminovaný v možnosti podania účinného prostriedku nápravy na „zrušenie otcovstva a takto legitímne zmeniť svoj právny status vo vzťahu k „biologickému cudziemu“ dieťaťu.

V závere svojho návrhu okresný súd uviedol že v záujme „poskytnutia možnosti v takejto modelovej situácii pre matrikového otca, ktorý z objektívnych dôvodov a bez svojho zavinenia (uvedením do omylu zo strany matky dieťaťa) zmeškal zákonnú lehotu podľa § 93 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. je potrebné posúdiť nesúlad ustanovenia § 93 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a článku dohovoru 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Vzhľadom na uvedené Okresný súd ústavnému súdu navrhol „vysloviť nesúlad § 93 zákona o rodine s článkom 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko aj pri tomto zamietacom práve sa lehota viaže na deň určenia otcovstva a nie na okamih získania vedomostí o skutočnostiach spochybňujúcich otcovstvo muža k dieťaťu.

Z predmetného návrhu Okresného súdu teda vyplýva, že ak príde k zásahu do osobnostných práv chránených čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd a lehota sa viaže na deň zásahu do osobnostných práv a nie na okamih získania vedomostí o skutočnostiach potvrdzujúcich zásah do osobnostných práv, teda na deň, kedy poškodený ešte nemá vedomosť o poškodení a zásahu do jeho práv, je v nesúlade s čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a a základných slobôd.

Keďže sa jedná o modelovú situáciu, je možné ju aplikovať na akýkoľvek zásah do osobnostných práv, nakoľko nie je rozhodné, akým spôsobom bolo zasiahnuté do osobnostných práv jednotlivca obsiahnutých v čl. 8 Dohovoru o ľudských právach a základných slobôd, čo je zrejme aj z ods. 3

Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

Vážne poškodenie zdravia a s tým súvisiace zníženie ľudskej dôstojnosti, ako aj nemožnosť viesť uspokojivý súkromný a rodinný život sú vážnym zásahom do života jednotlivca, avšak napriek tomu je „poškodený“ diskriminovaný v možnosti podania účinného prostriedku nápravy na získanie nápravy v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a takto zmierniť následky za zásah do jeho dôstojnosti.

Z uvedených právnych argumentov je možné vyvodiť záver, že súd nemohol konštatovať, že je irelevantné, pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby, kedy sa žalobkyňa dozvedela o zásahu do osobnostných práv žalovaným.

Ďalej namietame, že zákonné ustanovenie, ktoré uviedol súd prvej inštancie ako podklad pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby je nesprávne uvedený, nakoľko skutočné znenie § 101 zákona 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník je iné ako uviedol súd v rozsudku, citujeme:

§ 101

„Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“.

Súd uviedol, citujeme:

„Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa §101 Občianskeho zákonníka je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostného práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv“.

Z uvedeného vyplýva, že sa jedná iba o výklad zákona, nie o samotné znenie zákona. Ako vyplýva zo samotného znenia zákona, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Z uvedeného znenia zákona vyplýva, že tým, že prišlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv nevyplyva ešte automaticky možnosť, že sa právo už mohlo vykonať podaním žaloby na súd.

Rozhodujúcou okolnosťou teda na určenie začiatku premlčacej doby v zmysle § 101 zákona 40/1964 Z.z. teda nie je deň, kedy prišlo k zásahu do osobnostných práv, ale skutočnosť, že sa právo už mohlo vykonať.

Podľa ust. § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Začiatok premlčacej lehoty teda treba odvodzovať od slovíčka mohlo - objektívne posudzované - vykonať (uplatniť) po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby na súde), teda keď je actio nata.

13Co/315/2011 Krajský súd Banská Bystrica zo dňa 29.11.2011.

Uvedený názor opierame aj o vyjadrenie v Uznesení Najvyššieho súdu sp.zn. 5M Cdo 7/2010, 5M Cdo 18/2010, kde sa píše, citujeme :

„Rozhodujúcou otázkou, od riešenia ktorej bolo závislé správne právne posúdenie veci odvolacím súdom, t.j. jeho právny záver o nepremičaní uplatneného práva bola otázka, odkedy začína plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka požitím slov „keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz“ viaže začiatok plynutia premlčacej doby na deň, keď sa právo skutočne mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda keď je actio nata, a nie na deň, keď by sa mohlo po prvý raz uplatniť, teda keď by mohla byť actio nata. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, podľa ustálenej súdnej praxe, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený prvý krát. Ide totiž o peňažný nárok (reparačný nárok), ktorý tak isto ako iné obdobné práva na peňažnú satisfakciu, ktorých základom je nemajetková rovina (napr. právo na bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia či náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 444 ods. 3 Občianskeho zákonníka), a preto podlieha režimu premlčania. Právo môže byť vykonané prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe žalobu, teda keď je actio nata, pričom tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti.

„a preto pre začiatok plynutia premlčacej doby je rozhodné, kedy sa žalobca o možnosti domáhať sa ochrany svojich práv podaním žaloby na súde, dozvedel“

Z uvedeného vyplýva, že pre určenie začiatku plynutia premlčacej doby je rozhodné - kedy sa žalobkyňa skutočne 1x dozvedela o zásahu do svojich práv a mala možnosť podať žalobu na súd a ten je podľa žalobkyne najskôr 24.07.2013, z čoho vyplýva, že žaloba bola podaná v zákonnej lehote.

Z predmetného vyjadrenia súdu vyplýva, že pre ustanovenia začatia plynutia premlčacej doby, súd teda musí objektívne skúmať, kedy nastal okamih zmeny práva na nárok, teda okamih, kedy bolo možné prvýkrát objektívne odôvodnene podať žalobu na súd, konkrétne v prípade žalobkyne.

Rozhodujúcou skutočnosťou pre posúdenie premlčacej doby, teda nie je deň kedy bola žalobkyni vykonaná revízná operácia ako uvádza žalovaný vo svojom vyjadrení, ale ako sám uvádza, že tento okamih je viazaný na skutočnosť, že žalobca získa vedomosť z lekárskej správy, že zákrok ošetrojúceho lekára mal byť príčinou poškodenia zdravia.

V bode 27. súd uviedol fakty, ktoré sa neopierajú o dôkazy a sú nesprávne interpretované.

Súd prišiel k nesprávnemu záveru. Súd uvádza, citujeme :

„K vzniku nemateriálnej ujmy na osobnosti žalobkyne by takýmto neoprávneným zásahom žalovaného došlo najskôr 06.03.2006, preto premlčacia doba v tomto prípade plynúť dňom nasledujúcim po dni , kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv, t.j. od 09.03.2006, nakoľko žalobu na tunajšom súde podala až dňa 28.07.2015 (t.j. po 9 a pol roka od momentu kedy malo dôjsť k tvrdenému neoprávnenému zásahu) uvedené je zrejme z obsahu žaloby. Žalobkyňa tvrdila, že už v roku 2006 mala pochybnosti o správnosti postupu žalovaného, a teda už v tom čase mala vedomosť o tom, že zákrok žalovaného prostredníctvom ošetrojúceho lekára mohol byť príčinou poškodenia jej zdravia“. Žalobkyňa neuviedla, že deň, kedy by najskôr prišlo k neoprávnenému zásahu žalovaného najskôr dňa 06.03.2006.

Ak by súd posudzoval, že deň porušenie právnych povinností poskytovateľa zdravotnej starostlivosti je dňom zásahu do osobnostných práv, musel by konštatovať, podľa žaloby, nakoľko súd je viazaný žalobným návrhom, že:

1. K nevykonaniu HRCT (vysokorozlišovacia počítačová tomografia) a nenavrnutím správnej liečby, teda porušeniu právnej povinnosti podľa ust. § 4 zákona 576/2004 Z.z. prišlo pri hospitalizácii za účelom diagnostiky a navrhnutia liečby v 12/2005 a aj 3/2006 po výkone operácie.
2. K porušeniu zákona v zmysle § 19 a § 21 zákona 576/2004 Z.z. nezapísaním rozhodujúcich skutočností a pravdivých údajov do zdravotnej dokumentácie 3/2006
3. K porušeniu zákona uvedením nepravdivých údajov pri znaleckom dokazovaní poškodenia zdravia pri prvej operácii 11/2006 G.. L. ako prizvaný konzultant

Ďalej namietame, že uvedený výrok v bode 27 je nepravdivý.

„Žalobkyňa tvrdila, že už v roku 2006 mala pochybnosti o správnosti postupu žalovaného, a teda už v tom čase mala vedomosť o tom, že zákrok žalovaného prostredníctvom ošetrojúceho lekára mohol byť príčinou poškodenia jej zdravia“.

Súd prvej inštancie neoznačil dôkaz, z ktorého táto skutočnosť vyplýva. A ani ju na pojednávaní nerozoberal, aby sa presvedčil o pravosti výroku a žiadnym spôsobom to vo výroku odôvodnenia neobjasnil. Žalobkyňa uviedla uvedenú skutočnosť v súvislosti s výkonom 1. operácie stapedotómie vykonanej dňa 15.10.2003 vo FNsP, Antolská, Bratislava. O tom svedčí aj fakt, že žalobkyňa podala trestné oznámenie na pracovníkov uvedenej nemocnice, toto trestné konanie bolo zastavené, z vyššie uvedených dôvodov, kedy pracovník žalovanej ako konzultant, neposkytol pravdivé údaje znalkyni a ani v zdravotnej dokumentácii neboli uvedené pravdivé údaje o poškodení labyrintu protézku, ako má súd za preukázané odborným posudkom z FNsP, Skalica.

Z uvedeného vyplýva, že práve pracovník žalovanej uviedol do omylu znalkyňu ako aj žalobkyňu.

To, že žalobkyňa nemohla v uvedenej dobe mať pochybnosti o správnosti postupu žalovaného, je aj fakt, že samotným výkonom operácie ešte v inkriminovanej dobe nevzniklo poškodenie, to vznikalo neliečením. Jediným možným spôsobom ako zistiť, či je poškodený aj centrálny vestibulárny systém, je vykonanie vyšetrenia ENG, ktoré jej od roku 2006 do roku 2013 nikto neindikoval. HRCT z roku 2006, ktoré by potvrdilo intravestibulárnu protrúziu - čiže vtláčenie protézky do vestibula, žalobkyňi odmietli znovu popísať, ako to žalobkyňa preukázala (v spise) A ani pri žiadosti znalkyni o nový popis HRCT neuvádzala poškodenie G.. L., ale poškodenie G.. D..

Dôležitou skutočnosťou je aj fakt, že žalovaný nie je žalovaný za poškodenia zdravia pri výkone revíznej operácie a ani za poškodenie periférneho vestibulárneho systému, ale za poškodenie centrálného nervového systému a sluchu, nakoľko neposkytol správny diagnostický postup, ktorý sa neopiera o najnovšie poznatky vedy, čo malo za následok nesprávny terapeutický postup - zničenie vestibulárneho nervu, aby sa predišlo ďalšiemu poškodzovaniu mozgu - centrálnych štruktúr vestibulárneho systému a ostatných štruktúr centrálnej nervovej sústavy, ktoré s ním spolupracujú. Toto poškodzovanie následne prebiehalo celé roky a sústavne prebieha, nakoľko ľavá strana vysiela iné signály ako pravá a mozog musí tieto nezrovnalosti sústavne kompenzovať. Až nenavrnutím správnej liečebnej starostlivosti, v mojom prípade labyrintectómia alebo neuroctómia by zastavili toto poškodzovanie, tento fatálny stav, túto operáciu už v súčasnej dobe nemožno vykonať, nakoľko prišlo k poškodeniu centrálnych štruktúr a vznikol nekompenzovaný vestibulárny syndróm, čiže k poškodeniu mozočka ako aj reflexná epilepsia. Žalovaný vyvolal protiprávny stav a tento udržiaval, aj žalovaná ako jeden z účastníkov (analogia s trvácim trestným činom § 122 ods. 12 Tr. zákona), pri ktorom premlčacia doba nezačne plynúť skôr, ako dôjde k ukončeniu protiprávneho konania.

S ohľadom na uvedenú skutočnosť, že pracovník žalovaného - lekár vo svojej prepúšťacej správe neuviedol skutočnosť, že prišlo k poškodeniu zdravia pri výkone 1. operácie - stapedotómia, nevykonal diagnostické úkony potrebné na zistenie polohy protézky a iných komplikácií, objektívne neprišlo k uvedeniu v lekárskej správe, že prišlo k poškodeniu zdravia pri výkone operácie, resp. k potvrdeniu, že protézka bola vtláčená do vnútorného ucha, nakoľko iba lekárska správa je vierohodným dôkazom pre

súd o tom, že prišlo k poškodeniu zdravia a teda iba na základe lekárskej správy získava poškodený vedomosť, o vzniknutej škode a možnosť uplatnenia si svojho nároku na súde. V lekárskej správe bola táto skutočnosť prvý krát uvedená až dňa 24.07.2013.

Na základe skutočností, že poškodenie zdravia je špecifickou skupinou zásahu do osobnostných práv človeka, iba človek s lekársym vzdelaním a aj to po dôkladnom skúmaní, vyšetovaní, môže určiť, čo je príčinou zdravotných ťažkostí poškodeného. Poškodený ako pacient má len pocity bolesti a prejavy jeho ochorenia, môže sa len domnievať, že prišlo k poškodeniu zdravia zo strany lekára, ale vedomosť získava až z vyjadrenia lekára v lekárskej správe, na ktorú sa musí plne spoliehať, je v podstate úplne závislý od vyjadrení v prepúšťacích správach a lekárskejších správach svojho ošetrojúceho lekára.

O uvedenú skutočnosť sa opiera sám žalovaný, keď uvádza, že citujeme :

„Je nutné zdôrazniť, že otázka, či je zdravotná starostlivosť poskytnutá v súlade so súčasnými poznatkami lekárskej vedy, t.j. lege artis patrí medicíne a nie právu. Posudzovanie postupu a výkonu lekárov je tak špecifická oblasť, že súd pri rozhodovaní musí vychádzať predovšetkým z odborného posudku“.

Z uvedeného vyplýva, že samotná otázka určenie začiatku plynutia premičacej doby, je teda skutočnosť, kedy sa objektívne žalobca dozvedel o príčinnej súvislosti medzi postupom lekára a vznikom poškodenia zdravia z lekárskej správy, v našom prípade, kedy bolo prvý krát zapísané v lekárskej správe, že protézka je vtlačená do vestibulu a nastala intravestibulárna protrúzia, čo je odborná otázka, kedy v zmysle § 206 a § 207 zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, citujeme :

Odborné vyjadrenie a znalecké dokazovanie podľa CSP :

§ 206

Ak je potrebné posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, súd na návrh vyžiada odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby.

§ 207

Znalecké dokazovanie

(1) Ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitnosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca. Ak súd ustanovil viacerých znalcov, môžu vypracovať spoločný posudok.

(2) V písomnom znaleckom posudku znalec odpovie na položené otázky; nevyjadruje sa k právnemu posúdeniu veci.

(3) Návrh na nariadenie znaleckého dokazovania znaleckým ústavom je prípustný len v obzvlášť závažných prípadoch vyžadujúcich si osobitné vedecké posúdenie, alebo ak závery znalcov sú v zrejmom rozpore.

Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu listom zo dňa 06.06.2017. na pojednávaní, a v podaní zo dňa 11.10.2017 navrhla znalecké dokazovanie z odboru medicína špecializácia ORL a neurológia.

V predmetnej veci už prebieha znalecké dokazovanie .znaleckou organizáciou forncsic.sk Inštitút forenznych medicínskych expertíz s.r.o. so sídlom Boženy Němcovej 8, Bratislava.

Dôkaz: Uznesenie súdu Bratislava II. ECLI:SK:OSBA2:2017:1215218010.5, č.k. 17C/133/2015 - 866, IČS: 1215218010 - založené v spise súdu prvej inštancie

Na vysvetlenie uvádzame aj prípad z rozhodnutia Najvyššieho súdu.

„Ako vyplýva z uvedeného prípadu, navrhovateľka trpela vrodenou srdcovou vadou, Táto vada nebola včas identifikovaná ošetrojúcim lekárom a preto nebola včas liečená, takže už nebolo možné pri zistení uvedených skutočností, jej zdravotne pomôcť. Navrhovateľka si podala žalobu na náhradu škody. Následne navrhovateľka na následky neliečenia uvedenej srdcovej vady zomrela.

Rodičia si podali žalobu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Vykonaním znaleckého dokazovania, znalec prišiel k záveru, že k porušeniu právnych povinností zo strany poskytovateľa, prišlo už v období do jedného roka dieťaťa, v útlom detstve.

Súd následne neustanovil, že navrhovatelia už nemajú právo na nemajetkovú ujmu tým, že bolo preukázané porušenie právnych povinností poskytovateľa pred mnohými rokmi. Súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy."

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 Cdo 168/2010 zo dňa 09.11.2011

Podobne aj v prípade žalobkyne viedlo nevykonaním štandardných diagnostických a terapeutických postupov, ako aj nezapísaním rozhodných skutočností v zdravotnej dokumentácii, k nezahájeniu správnej liečby, k nenávratnému poškodeniu mozgu.

Obdobne teda nie je možné určovať premičaciu dobu v súvislosti s porušením právnych povinností v prípade žalobkyne tak, ako to uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení bod č. 28.29.

Tvrdenie, že je irelevantné pre uplatnenie si práva na nemajetkovú ujmu pre zásah do osobnostných práv vedomosť žalobkyne je v rozpore s Listinou základných ľudských práv a slobôd.

Súdy Slovenskej republiky sú povinné rešpektovať Listinu základných ľudských práv a uplatňovať rovnaký výklad zákona.

Súd je povinný rešpektovať rozsudok Najvyššieho súdu.

Okresný súd Bratislava II v právnej veci sp. zn. 17C/133/2015 žalobcu H. W. proti žalovanému Univerzitná nemocnica Bratislava uznesením zo dňa 20.02.2017 bezo všetkého, aby sa zachovala rovnosť zbraní v súdnom konaní a boli naplnené jeho zákonné znaky a účel, nariadil znalecké dokazovanie, ktoré v zásade má preukázať, či si žalobkyňa uplatnila svoje nároky riadne a včas, teda vyriešiť otázku, ktorú sme žiadali aj v tomto konaní a ktorú bez znaleckého dokazovania súd odstrániť a vyriešiť nevie.

Súd prvej inštancie teda nesprávne ustanovil začiatok plynutia premlčacej doby, tým že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov aj k nesprávnym skutkovým zisteniam, kedy súd ustanovil, v bode 27, začiatok plynutia premlčacej doby, kedy považoval samotné poskytnutie zdravotnej starostlivosti, čiže diagnostické úkony, operačný výkon, liečebné úkony a s tým súvisiace vedenie zdravotnej dokumentácie non lege artis, čiže porušenie právnych povinností poskytovateľa za okamih, odkedy treba začať počítať počiatok premlčacej doby - čím je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 CSP písm.e, f, g, h.

Z uvedených dôvodov súd nezákonne žalobu zamietol.

Dobré mravy :

Svoje dôvody uplatnenia práva na nemajetkovú ujmu riadne a včas v súdnom konaní a s poukazom na námietku z premlčania vznesenú žalovaným, žalobkyňa oprela aj o tvrdenia, že táto nieje v súlade s bono mores a so zásadou bonum et aequum.

Súd prvej inštancie tieto dôvody pod bodom 35 až 38 odôvodnenia uvádza a možno s týmito tvrdeniami vysloviť len súhlas.

Odvolateľka však už nemôže súhlasiť s tvrdeniami súdu prvej inštancie uvedené pod bodom 39 až 41 odôvodnenia, poukazujúc na svoje vyššie uvedené tvrdenia. Bol to práve pracovník žalovaného, ktorý, aby zakryl pochybenie svojich kolegov, vedome zamlčal skutočnosť ohľadom poškodenia zdravia žalobkyne pri výkone I. operácie a uprednostniac lekársku solidaritu a nevykonal štandardné diagnostické a terapeutické postupy podľa Dohovoru o ľudských právach a biomedicíne, neuviedol v lekárskej správe pravdivé údaje a tým zavinil zdravotný stav žalobkyne, v akom sa v súčasnosti nachádza a urobil všetko preto, aby sa objektívna pravda nepreukázala a znemožnil žalobkyňu uplatňovať práva, ktoré jej podľa zákona prislúchajú.

Dohovor o ľudských právach a biomedicíne

Čl.24 Odškodnenie za neprimerané poškodenie

Osoba, ktorá utrpela neprimerané poškodenie ako výsledok zákroku, má nárok na spravodlivé odškodnenie podľa podmienok a postupov ustanovených zákonom.

Ako vyplýva z odôvodnenia v bode 39, súd prvej inštancie ustálil, citujeme :

„V tomto prípade však z okolností prípadu vyplýva, že práve žalobkyňa zvláštnej vôle nevyužila v zákonnej trojročnej lehote svoje právo obrátiť sa so svojim nárokom na súd potom, ako u nej došlo k vzniku nemajetkovej ujmy (ešte 3/2006), bez ohľadu na konanie žalovaného“.

K uvedenému uvádzame:

Predmetný výrok namietame, ako nepravdivý. Súd prvej inštancie túto skutočnosť, že žalobkyňa namietala voči premlčaniu rozpor s dobrými mravmi na pojednávaní, súd prvej inštancie ani nezapísal do zápisnice. Až následne, kedy navrhovateľka namietala túto skutočnosť listom zo dňa 01.11.2017 (v spise) zahrnul súd prvej inštancie túto námietku do rozsudku.

Súd žiadnym spôsobom neskúmal okolnosti, ktoré uvádza v rozsudku v bode 39., 40.

Súd prvej inštancie sa vo svojich vyjadreniach neopiera o žiadne dôkazy.

Ako vyplýva z prípadu, kedy je odporca žalovaný na základe skutočností, že neuviedol rozhodujúce pravdivé údaje v zdravotnej dokumentácii o polohe protézky a poškodení labyrintu vnútorného ucha,, čo potvrdzuje odborný posudok FNSP, Skalica ako aj iné lekárske správy (G.. C. 2013) a pracovník žalovanej následne ako konzultant privolaný znalkyňou, uviedol znalkyňu do omylu, zamlčaním rozhodujúcich údajov o poškodení zdravia, uviedol tým zároveň do omylu aj žalobkyňu.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný priamo odňal žalobkyňu možnosť konať pred súdom voči pracovníkom FNSP Antolská, Bratislava, za poškodenie labyrintu vnútorného ucha a uplatniť si svoje nároky.

Neobstojí ani tvrdenie, že žalobkyňa si z vlastnej vôle už v roku 2006 mala uplatniť nárok, keďže k poškodzovaniu zdravia zo strany žalovanej neprišlo priamo, ale neliečením, postupne, teda v roku 2006 o vývoji udalostí v budúcnosti ani nemohla vedieť.

Je zrejmé, že rozhodujúcou skutočnosťou na možnosť uplatnenia si nárokov na súde je lekárska správa, z ktorej vyplýva, že protézka je vo vnútornom uchu 3 mm a teda prišlo k ťažkému poškodeniu labyrintu vnútorného ucha, ktorú žalovaný neuviedol v prepúšťacej správe a uviedol tým do omylu znalkyňu, žalobkyňu, ako aj ostatných poskytovateľov zdravotnej starostlivosti.

Je totižto nespochybniteľné, že o fatálnom (podľa nás aj vedomom, ako to vyplýva z odborných článkov predložených súdu) pochybení pracovníka žalovaného sa žalobkyňa dozvedela až z lekárskej správy zo dňa 24.07.2013, a teda až týmto momentom sa mohla objektívne dozvedieť, nakoľko tento dôkaz sa objavil až v tejto lekárskej správe. Do tohto momentu nemala žiadnych objektívnych a subjektívnych možností ustáliť, že do jej zdravia zasiahla práve žalovaná a zodpovedá za jej degradáciu vo všetkých sférach života.

Súd prvej inštancie, teda nemohol konštatovať, že žalobkyňa si vedome z vlastnej vôle neuplatnila žalobu včas.

Súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neodôvodnil tento výrok rozhodnutia, žalobkyňa má však právo na odôvodnenie.

Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 písm.f/.

K nedostatku pasívnej legitímácie :

Nemožno súhlasiť so záverom súdu, že niet nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného v tomto spore.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne, uvádza, citujeme:

46. Žalobkyňa teda svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy postavila na protiprávnom konaní žalovaného, v osobe D. G. L., ktorý podľa nej v čase pred operáciou dňa 06.03.2006 nevykonal CT vyšetrenie a dňa 08.03.2006 v pooperačnej prepúšťacej správe z revíznej operácie uviedol „falošné údaje“, v dôsledku čoho prišlo k následnej nesprávnej operačnej a pooperačnej liečbe a nezvratnému zhoršeniu zdravotného stavu Žalobkyne.

48. V tomto prípade je teda žalovaný, správne žalobkyňou označený. Avšak pri posúdení vecnej legitímácie vo vzťahu k lekárskeму posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 23.11.2015 vypracovaného FNsP Skalica, a.s., ktorý predložila žalobkyňa v spore o náhradu škody vedenom pod Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 34C/375/2015 vyplýva, že k dátumu vzniku poškodenia jej zdravia došlo dňa 15.10.2003 operačným výkonom na pravom uchu a miestom, kde došlo k vzniku poškodenia zdravia žalobkyne bola I. ORL klinika Antolská v Bratislave, pričom ide o rovnaký skutkový základ, na ktorom si uplatňuje nárok aj voči žalovanému v tomto spore. Z toho vyplýva, že ak sa to v spore vedenom pod príslušným bratislavským súdom preukáže, tak to iný poskytovateľ zdravotnej starostlivosti porušil voči žalobkyňi svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 4 zákona č. 576/2004 Z.z. nie žalovaný. Na základe toho súd dospel k záveru, že žalobkyňa podľa hmotného práva nesprávne v žalobe označila subjekt zodpovedný za vznik nemajetkovej ujmy na jej osobnosti, ku ktorej došlo v dôsledku poškodenia na zdraví v Bratislave dňa 15.10.2003.

Ako vyplýva z odôvodnenia zo žaloby na str. 4 - Výrok v bode 46 nie je správne formulovaný.

Správne znenie, citujeme :

„Žalobkyňa namieta porušenie štandardných diagnostických a terapeutických postupov pri hospitalizácii za účelom diagnostiky 12/2005, ako aj nasledujúcej liečby, nevyužitím HRCT (vysokorozlišovacej počítačovej tomografie), čím sa žalovaný vo svojom rozhodovaní neopieral o najnovšie poznatky vedy, čím neprišlo k zahájeniu správnej terapie a prišlo k nezvratnému poškodeniu mozgu, centrálnych štruktúr vestibulárneho systému a k vzniku reflexnej epilepsie, nekompenzovanému vestibulárnemu syndrómu, k poškodeniu sluchu, následkom čoho poskytovateľ zdravotnej starostlivosti porušil ust. § 4 zákona 576/2004 Z.z. zákona o zdravotnej starostlivosti.

Slovo „falošoval“, ktoré súd uvádza sa v žalobe nenachádza. Ako vyplýva zo žaloby:

„Poskytovateľ porušil zákon tým, že nezabezpečil správny preventívny postup, alebo liečebný postup, nakoľko priviedol nasledujúcich poskytovateľov zdravotnej starostlivosti do omylu, uvedením nepravdivých údajov v zdravotnej dokumentácii a neuviedol rozhodujúce údaje o chorobe osoby, o priebehu a výsledkoch vyšetrení, liečby a ďalších významných okolnostiach súvisiacich so zdravotným stavom osoby a s postupom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v zdravotnej dokumentácii, keď neuviedol, že protézka sa nachádzala vo vnútornom uchu a prišlo k traumatickému poškodeniu labyrintu. „, čím porušil ust. § 19, § 21 zákona 576/2004 Z.z. zákon o zdravotnej starostlivosti.“

Súd v bode 47. potvrdil, že žalovaný subjekt bol správne označený.

Ako dôkaz o nesprávnom určení zodpovedného subjektu, súd označil lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 23.11.2015 vypracovanom FNsP, Skalica, a.s. a skutočnosť, že teda ide o rovnaký skutkový základ, na ktorom si Žalobca uplatňuje nárok aj voči žalovanému v tomto spore.

K uvedenému uvádzame :

Uvedené odôvodnenie súdu nie je presvedčivé, nemá ani oporu v dôkazných prostriedkoch.

V uvedenom lekárskom posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia sa uvádza diagnóza - porucha labyrintu - vid' lekársky posudok FNsP, Skalica, ktorý sa nachádza v spise.

Ako vyplýva zo žaloby na str. 4, kde žalobkyňa citovala porušenie právnej povinnosti v súvislosti s uvedením nepráv divých údajov v zdravotnej dokumentácii, údaj, ktorý označuje, že nebol zaznamenaný v zdravotnej dokumentácii, je práve traumatické poškodenie labyrintu, ktoré uvedený lekársky posudok potvrdzuje.

Súd teda nemôže konštatovať, že žalobkyňa žaluje žalovanú na rovnakom skutkovom základe, nakoľko zo samotného znenia žaloby vyplýva, že žalovaná je žalovaná za nesprávny diagnostický a terapeutický postup práve pri diagnostike a liečbe práve zmienenej poruchy labyrintu. Už zo samotného faktu, že bola žalobkyni indikovaná revízná operácia, je logické sa domnievať, že musela mať nejaké ochorenie, keďže v žalobe zároveň uvádza, že práve neliečením ochorenia vzniklo trvalé poškodenie.

Nie je možné ani tvrdiť, že zo skutočnosti, že sa potvrdilo, že prvotné poškodenie vzniklo pri výkone prvej operácie a teda, že prišlo k traumatickému poškodeniu labyrintu, automaticky vyplýva právna zodpovednosť tohto subjektu, samostatne za finálny stav, nakoľko pri posudzovaní príčinnej súvislosti, treba definovať, či toto prvotné poškodenie spôsobilo až tento finálny stav. Je jednoznačné, že nie je možné určiť, že samotná porucha labyrintu je neliečiteľný stav, pri ktorom by žalobkyňa bola odkázaná na starostlivosť inej osoby, sama žalobkyňa na to poukazuje, že bola možnosť vykonať labyrintectomi, či neuroctomi a predišlo by sa poškodeniu mozgu.

Žalobkyňa označila aj dôkaz, vyšetrenie ENG z 09.02.2005, kde sa jednoznačne uvádza, že stav bol relatívne dobre kompenzovaný, čo znamená, že mozog v inkriminovanom čase, by v prípade správnej liečby dokázal kompenzovať zmyslovú stratu a žalobkyňa by mohla samostatne žiť a pracovať, aj keď s obmedzeniami. A neprišlo by až v takej miere k zníženiu dôstojnosti a emocionálnej traume žalovanej, ako je to v súčasnosti, pri ťažkej reflexnej epilepsii, kedy bola žalobkyni už zobrať akákoľvek možnosť na normálny uspokojivý život.

Nakoľko sa jedná o odborné vedomosti, odbornú otázku, ktorú súd bez medicínskeho vzdelania nemôže spravodlivo určiť - zodpovedný právny subjekt, a teda skutočnosť, či je subjekt pasívne legítimny, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 206, § 207 CSP nariadiť znalecké dokazovanie, ktoré žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu navrhla, listom zo dňa 06.06.2017 a následne aj na pojednávaní, ktoré však súd bez odôvodnenia zamietol, resp. nevykonal - čím je daný odvolací dôvod podľa ust § 365 písm.e, f, g.

Poukazujeme aj na skutočnosť, že súd predmetnú skutočnosť, že zamietol znalecké dokazovanie, ani neuviedol v rozsudku, nakoľko v bode 60. - dôkazy, ktoré súd nevykonal, nie je uvedené znalecké dokazovanie navrhnuté žalobkyňou, citujeme :

Dôkazy, ktoré súd nevykonal :

60. Svedecké výpovede navrhnuté žalobkyňou a žalovaným na pojednávaní dňa 25.10.2017 z dôvodu že pre výsledok sporu pre dôvodnosť procesných podmienok, neboli relevantné.

Predmetom sporu je teda, akým spôsobom diagnostikoval pracovník žalovanej túto poruchu labyrintu, či využil všetky diagnostické postupy na jej identifikáciu, či indikoval správnu liečbu a či toto poškodenie, vzniknuté vtlačením protézky do vestibula 3 mm pri výkone prvej operácie - stapedetómie, bolo zapísané v zdravotnej dokumentácii.

Určený znalec sa mal zaoberať aj otázkou, či pri správnej liečbe, bolo možné zabrániť poškodeniu mozgu.

Odborný posudok potvrdzuje, že dňa 15.10.2003 prišlo k ťažkému poškodeniu vestibulárneho systému - jeho periférnej časti, k ťažkej poruche labyrintu, tak ako to žalovaná udáva, čo potvrdzuje skutočnosť, že skutočne prišlo k ťažkej poruche labyrintu v roku 2003, ktorá nie je zapísaná v lekárskej správe, a že nevyužitím všetkých dostupných diagnostických metód podľa súčasných poznatkov vedy, keďže HRCT u žalovanej nebolo vykonané v roku 12/2005. ako to vyplýva z predložených dôkazov, neprišlo u žalovanej k určení správnej diagnózy a teda ani k zahájeniu správnej terapie včas tak ako je to opísané v žalobe, nakoľko samotné vybratie protézky nie je dostačujúca liečba, pri ťažkej poruche labyrintu.

Týmto je preukázané, nakoľko táto diagnóza sa v prepúšťacej správe nenachádza, je uvedené len pravdepodobné dráždenie labyrintu protézkou, že zo strany poskytovateľa prišlo k porušeniu práv nej povinnosti v zmysle ust. § 19, 21 zákona 576/2004 Z.z, a zároveň k porušeniu § 4 zákona 576/2004 Z.z., nakoľko žalovaná bola povinná v diagnostickom a terapeutickom postupe vychádzať z vtedy známych poznatkov lekárskej praxe a odbornej literatúry, tak ako to vyplýva zo znenia zákona aj napr. z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 Cdo 168/2010 zo dňa 09.11.2011.

Zo žaloby je jednoznačne zrejmé, že žalovaná, nie je žalovaná pre zásah do svojich osobnostných práv pre poruchu labyrintu, ale centrálnych štruktúr vestibulárneho systému - čiže mozgu a vzniku nekompenzovaného vestibulárneho systému a reflexnej epilepsii, poruchu sluchu, vznik týchto ochorení boli súdu riadne dokladované.

Na základe uvedených skutočností a predloženého dôkazu, nie je možné tvrdiť, že poskytovateľ nie je pasívne legitímny účastník konania, nakoľko sa zúčastňoval diagnostického a terapeutického procesu po poškodení zdravia po výkone 1. operácie stapedetómii a ak by súd mal lekárske znalosti z odboru ORL a neurológia, vedel by, že ak by žalobkyňa mala len poškodenie labyrintu, táto porucha je liečiteľná práve zmienou operáciou labyrintectómia, či neuroctómia, ktorú už mi nie je možné vykonať, po operácii nastane centrálna kompenzácia a pacient môže normálne žiť i keď je neobratný a má určité zdravotné ťažkosti.

Zároveň nie je možné ani tvrdiť, že žaloba je na rovnakom skutkovom základe, ako žaloba vedená na Okresnom súde Bratislava II. Zároveň upozorňujeme aj na skutočnosť, že súd podmienil svoj záver skutočnosťou, že najprv musí byť preukázané a rozhodnuté Okresným súdom Bratislava II, na základe znaleckého dokazovania, že FNsP je zodpovedným subjektom za finálny zdravotný stav žalovanej.

Ako vyplýva zo žaloby, žalovaná je zodpovedná za poškodenie zdravia - mozgu, neliečením, ktoré vznikalo postupne - nie za výkon revíznej operácie vykonanej v 3/2006.

Ako vyplýva z predložených dôkazov, žalobkyňa je uznaná doživotne, bez ďalšej zdravotnej kontroly invalidná 75 % a doživotne bez ďalšej zdravotnej kontroly, zdravotne ťažko postihnutá 80 % s asistentom v rozsahu 7.5 hod. denne a môže sa premiestňovať len osobným motorovým vozidlom.

Na základe skutočností, kedy uvedenú skutočnosť, kto a v akej miere zodpovedá za súčasný zdravotný stav a s tým súvisiace zníženie dôstojnosti a emocionálnu traumu, a či je žalovaná pasívne legitímnym účastníkom konania, je možné určiť len znaleckým dokazovaním, nakoľko súdu neprináleží rozhodovať, ak sa jedná o odbornú otázku. Súd má povinnosť v prípade, že sa v spore vyskytne odborná otázka, v zmysle ust. § 206 a § 207 CSP nariadiť na návrh znalecké dokazovanie, čím je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 písm.b, e, f CSP.

Nakoľko ide o iné ochorenie - ochorenie mozgu vzniknuté neliečením pôvodného poškodenia, vzniknutého pri výkone 1. operácie a iba znalec môže ustanoviť, ktorý právny subjekt je pasívne legitímny a v akom rozsahu.

Zo skutočností, ako sú uvádzané v žalobe, a predložený dôkaz, vyšetrenie ENG, ktoré preukazuje, že v roku 2005 bol ešte stav relatívne centrálné dobre kompenzovaný, keďže súd tomu nerozumie vysvetľujeme, že z uvedeného vyplýva, že bolo ešte možné vykonať niektorú z uvedených operácií, nakoľko mozog mohol zvládnuť túto stratu zmyslovej funkcie a korigovať výpadok. To potvrdzuje, že nie je možné jednoznačne len stanoviť, že pasívne legitímnym účastníkom konania je len nemocnica FNsP, Antolská, Bratislava, nakoľko k poškodeniu prišlo v roku 2003 a žalovaná sa zúčastnila diagnostického a liečebného procesu v roku 12/2005-03/2006 a teda mohla správnym diagnostickým a liečebným postupom zabrániť ďalšiemu poškodeniu mozgu.

Ďalej namietame porušenia práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I.

Uvedené opierame o tieto skutočnosti:

Žalovaná predložila dôkazy - znalecký posudok G.. A., citovaný vyššie z trestného konania vedeného voči pracovníkom FNsP Antolská, Bratislava a odborný posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia z FNsP, Skalica súdu dňa 16.08.2017, ktorým odôvodňovala, aby súd nezamietol znalecké dokazovanie navrhnuté právnym zástupcom, za účelom preukázania zodpovednosti žalovaného, na základe ktorých súd zamietol dokazovanie na pojednávaní a vyniesol rozsudok.

K uvedenému uvádzame, že predmetné vyjadrenie žalovanej bolo doručené právnenému zástupcovi až 22.09.2017 spolu s predvolaním na pojednávanie a súd nezaslal druhú stranu vyjadrenia odporcu. Na uvedenú skutočnosť, právny zástupca upozornil súd. listom zo dňa 03.10.2017, ktorým žiadal zaslať druhú stranu, aby sa mohol kompetentne vyjadriť, súd nereagoval na uvedenú žiadosť.

Súd je však povinný zaslať vyjadrenie žalovaného okamžite žalobcovi a určiť mu, aby sa v zákonnej lehote k nemu vyjadril. Súd musí umožniť protistrane, aby sa vyjadřila k predloženým dôkazom v rámci procesného útoku a procesnej obrany.

Žalobca má právo uviesť ďalšie skutočnosti a označiť dôkazy na svoju obranu. Čím bol porušený režim repliky žalobcu, na ktorý nadväzuje režim dupliky žalovaného.

Z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28. októbra 2010, sp. zn. 2 Cdo 154/2009 vyplýva, citujeme:

„V občianskom súdnom konaní má účastník nielen procesné právo (zároveň povinnosť) označiť dôkazné prostriedky na preukázanie ním tvrdených skutočností (§ 101 ods. 1 O.s.p. a § 120 ods. 1 O.s.p.), ale tiež právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.).

Právo účastníkov vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu sa v konaní realizuje tak, že predseda senátu spravidla bezprostredne po vykonaní každého dôkazu umožní účastníkovi, aby sa k nemu bezprostredne vyjadril a aby uviedol všetko, čo pri hodnotení vykonaného dôkazu považuje za významné. Vyjadrenie k vykonanému dôkazu je jedným z podkladov, na základe ktorých súd pri rozhodovaní vo veci samej hodnotí dôkazy.

Právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom nemožno zamieňať s možnosťou účastníkov na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.), pretože obsah a účel týchto procesných práv účastníka je rozdielny.

Procesnú možnosť účastníka vyjadriť sa k vykonanému dôkazu (napr. z hľadiska vierohodnosti svedka a jeho vzťahu k prejednávanej veci, pravosti a správnosti listiny, osoby a odbornej spôsobilosti znalca, vecnej správnosti postupu súdu pri vykonávaní ohliadky a pod.) musí súd vytvoriť účastníkovi už v rámci dokazovania. Naopak, procesnú možnosť zhrnúť návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci je súd v zmysle § 118 ods.4 O.s.p. povinný vytvoriť účastníkovi až na záver pojednávania (v „záverečnej reči“ môžu účastníci zhrnúť svoje návrhy, vyjadriť svoj názor na vykonané dokazovanie z hľadiska jeho úplnosti, zákonnosti, môžu v nej tiež vyjadriť svoj názor, z akých skutkových a právnych záverov by mal súd vychádzať a ako by mal vec po právnej stránke posúdiť“).

(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. októbra 2010, sp. zn. 2 Cdo 154/2009)

Tohto porušenia sa mal súd prvej inštancie dopustiť tým, že v predmetnom spore podľa nášho názoru, súd nerozhodoval nestranné, kedy nezaslal vyjadrenie žalovaného žalobcovi okamžite, ale až s pozvánkou na pojednávanie, nezaslal celé vyjadrenie žalovaného, nevyzval žalobcu, aby sa v zákonnej lehote vyjadril k predloženým dôkazom, a následne neumožnil mu vyjadriť sa k dôkaznému materiálu, kedy odmietol brať do úvahy vyjadrenie žalovanej, k vykonaným dôkazom, ktoré predložila žalovaná na pojednávaní a ktorý teda ak by bola žalobkyňa zdravá mohla aspoň prečítať, súd odmietol sa týmto podaním a dôkazmi zaoberať.

Žalobkyňa upozornila súd, že svoje vyjadrenie napísala, lebo si uvedomuje svoje ochorenie, kedy jej v záťažových situáciách zlyhávajú motorické nervy jazyka (mozočkový syndróm - podobne ako pri stave opilosti (pozn. na pochopenie) a hrozí jej záchvat z najmenšieho podnetu. Na túto skutočnosť súd upozornila na pojednávaní. Súd prvej inštancie mal túto skutočnosť zohľadniť.

Žalobkyňa toto tvrdenie konkretizuje poukázaním na skutočnosť, že ako je uvedené na portáli okresného súdu Košice I, kde je uvedené, citujem:

Forma úkonu: Pojednávanie a rozhodnutie

Súd už dopredu, bez toho, aby vedel, či sa žalobkyňa vyjadrí a akým spôsobom, ustanovil, že bude vyhlásený rozsudok, čiže sa ešte pred pojednávaním rozhodol vyhovieť žalovanému, a to aj napriek tomu, že nemá medicínske vzdelanie na posúdenie skutočností, o ktoré sa žalovaná opierała, sú to odborné otázky. a žalobca sa ešte nevyjadril. Z toho možno vyvodiť aj záver, že súd nemienil brať do úvahy žiadne vyjadrenie žalobkyne.

Vyplyva to aj zo skutočností, že konajúci súd neuviedol v rozsudku v bode 60, že dôkazy, ktoré neboli vykonané, je znalecké dokazovanie navrhnuté právnym zástupcom navrhovateľky, ktoré tam chýba, čím uvedenú skutočnosť namietame.

Z výroku žalovaného zo Stanoviska k vyjadreniu zo dňa 06.06.2017 vyplýva, že žalovaný predložil znalecký posudok z trestného konania č. 7/2006 G.. A. z 11/2006, vedený proti pracovníkom FN sP Antolská, Bratislava a odborný posudok FN sP Skalica zo dňa 23.11.2015, ktorými namieta vykonanie dôkazu, znalecké dokazovanie navrhnuté žalobkyňou prostredníctvom právneho zástupcu.

Sám žalovaný uvádza, že znaleckým posudkom vykonaným v trestnom konaní, je možné konštatovať, že zdravotná starostlivosť pracovníkmi FN sP Antolská, Bratislava bola poskytnutá lege artis, keďže znalecký posudok bol vypracovaný na základe trestného oznámenia, voči týmto pracovníkom za poškodenie labyrintu, čím odôvodňuje skutočnosť, že v tomto spore nie je potrebné znalecké dokazovanie. Ako však vyplýva zo znaleckého posudku, tento skúmal štandardné diagnostické a terapeutické postupy v súlade s postupmi lege artis pracovníkov FN sP Antolská, Bratislava, nie dodržanie štandardných diagnostických a terapeutických postupov pracovníkov FN sP Košice - teda žalovanej.

Znaleckým dokazovaním vykonaným pre iný právny subjekt, nie je možné konštatovať správnosť postupu všetkých následných poskytovateľov zdravotnej starostlivosti.

Okrem toho uvádzame, že znalecký posudok sa neopiera o pravdivé údaje, nakoľko práve žalovaným neprišlo k zaznamenaniu v zdravotnej dokumentácii, že prišlo k traumatickému poškodeniu labyrintu, za ktoré bolo trestné konanie vedené. Je pochopiteľné, nakoľko znalecký posudok sa vykonáva len

na základe lekárskeho správ a ak tie neuvádzajú rozhodujúce skutočnosti na posúdenie poškodenia zdravia, znalec nemôže konštatovať poškodenie.

Práve pre túto skutočnosť, že pracovník žalovanej neuviedol rozhodujúce skutočnosti v zdravotnej dokumentácii a ako predvolaný konzultant, ktorý vykonal revíziu operáciu, uviedol znalkyňa do omylu, že protézka nebola vo vnútornom uchu, bol vydaný tento nesprávny znalecký posudok. Znalecký posudok potvrdzuje, že žalobkyňa mala po výkone 1. operácie stavy ako keby bola protézka dlhá, čiže bola vo vestibule vnútorného ucha. Sama znalkyňa v ňom udáva, že diagnostikované prudké závratové stavy, bývajú práve pri poškodení vnútorného ucha.

Ako ďalej vyplýva, z vyjadrenia žalovaného, ten predložil odborný posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 23.11.2015, z ktorého ako uvádza súd je možné vyvodiť záver, že miestom, kde vzniklo poškodenie na zdraví je 1. ORL Klinika Antolská 11 v Bratislave a za deň vzniku poškodenia lekár stanovil deň 15.10.2003, na základe ktorého odvodzoval nedostatok pasívnej legitímácie.

V kontexte obidvoch týchto vyjadrení, obidvoch posudkov, ktoré mal súd posudzovať, teda vyplýva záver, že žalovaný predložil znalecký posudok, ktorý podľa neho hovorí, že neprišlo k postupu non lege artis a k poškodeniu labyrintu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti FNsP Antolská 11, Bratislava a zároveň, predložil odborný posudok, ktorý preukazuje, že prišlo k poškodeniu labyrintu v zmienenej nemocnici a tým ho vyvracia.

Už z tohto samotného protichodného tvrdenia, ako aj z dôvodu, že súd nemá za preukázané, či tvrdenia žalobcu sú pravdivé, a skutočne preukazujú skutočnosti tvrdené žalovaným, nakoľko nemá odborné medicínske vzdelanie, musí súd konštatovať, že je nutné znalecké dokazovanie, kedy podľa ust. § 206, § 207 CSP vyplýva, že ak sa vyskytne odborná otázka, čo posúdenie poskytovanie zdravotnej starostlivosti lege artis rozhodne je súd mal z povinnosti vyplývajúcej mu zo zákona, nariadiť znalecké dokazovanie. V samotnom znaleckom posudku nie je konštatované, že boli dodržané štandardné diagnostické a terapeutické postupy žalovanej ako právneho subjektu.

Pokiaľ podstatnou otázkou pre rozhodnutie vo veci bola odborná otázka, či žalovaný postupoval pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti správne, žalovaný predložil znalecký posudok, a pokiaľ na posúdenie okolností poskytovania správnej zdravotnej starostlivosti je nutné odborné posudky, znalecké dokazovanie, potom zásada „rovnosti zbraní“ vyžadovala, aby bol vykonaný aj navrhnutý dôkaz žalobcu znaleckým dokazovaním, ako druhej strany.

Vyšplýva to aj zo skutočností, že žalobca spochybnil, že by znalecký posudok a odborný posudok preukazovali skutočnosti tvrdené žalovaným, tak ako ich prezentoval.

Súd na jednej strane uznal odborný posudok ako vierohodný dôkaz, na základe ktorého zamietol žalobu, zároveň však sám uvádza, že uvedená skutočnosť, musí byť ešte preukázaná dokazovaním na Okresnom súde BA II, čiže závery súdu sú z tohto pohľadu predčasné a zmatóčné.

Súd teda predloženému dôkazu, uznal inú právnu silu v tomto konaní, na účely posúdenia pasívnej legitimity a inú právnu silu v konaní pred súdom BA II.

Súd z predložených dôkazov nemohol prísť teda k záveru, že žalovaná nie je pasívne legitímnym subjektom a teda nemohol posúdiť námietku žalovaného ako dôvodnú.

Uvedené odôvodnenie rozhodnutia nie je presvedčivé. Nevychádza z odborného výkladu. Žalobkyňa má však právo aj na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a preto namieta odňatie možnosti konania pred súdom :

- odmietnutím vykonať navrhovaný dôkaz,
- znemožnením a odmietnutím, nemožnosťou vyjadrovať sa k navrhovaným dôkazom
- právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia
- právo na spravodlivé súdne konanie

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok 3 6Cdo 259/2010 dáva (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, namietať v opravnom prostriedku správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na spravodlivé súdne konanie a pod.). Podľa názoru dovolacieho súdu konanie pred odvolacím súdom je takouto vadou vyplývajúcou z uvedeného ustanovenia postihnuté. Táto vada je daná skutočnosťou, že odvolací súd nevykonal dôkaz navrhnutý žalobcom, hoci mohol mať pre rozhodnutie podstatný význam, resp. že pri rozhodovaní o tom, ktoré s navrhovaných dôkazov vykoná, nerešpektoval princíp „rovnosti zbraní“. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednávania veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké

postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 4 6 Cdo 259/2010 sp.zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

Uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Cdo 259/2010 zo dňa 26. januára 2011

Je zrejmé, že vykonaný znalecký posudok by mal rozhodujúci vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, v zmysle citovaného uznesenia Ústavného súdu, čím namietam porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Čím súd prvej inštancie odňal navrhovateľke možnosť konať pred súdom, týmto nežiaducim postupom súdu v prejednávanej veci, ktorým súd navrhovateľke ako účastníkovi konania znemožnil realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov- čím je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 písm. a, b, e, f, g

Litispendencia:

„Litispendencia“ - zavisnutie sporu (z určitých dôvodov sa začatý spor neprejednáva, dočasne spočíva, ale trvá).

Súd prvej inštancie s poukazom na zásadu procesného práva „ne bis in inem“ - nie dvakrát v tej istej veci (spor sa nemá viesť dvakrát v tej istej veci) vyhodnotil vznesenú námietku litispencie za dôvodnú a aj z tohto dôvodu žalobu zamietol.

V rozsudku sa opiera o tieto zákonné ust. CSP.

§ 161

Skúmanie procesných podmienok

(1) Ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“).

(2) Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Ako však súd prvej inštancie sám uviedol v bode 57 a ako to vyplýva z ust. § 161 ods. 2 CSP súd z uvedeného dôvodu nemôže žalobu zamietnuť, môže ju len zastaviť, pokiaľ ide o procesnú podmienku, ktorú nemožno odstrániť.

Ako však vyplýva z ustanovenia § 161 ods. 3 Civilného sporového poriadku, citujem

(3) Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví.

Ako však vyplýva, v prípade, že žalovaná dala námietku litispencie, žiadnym spôsobom toto nepreukázala a nepredložila súdu prvej inštancie ani žalobu o náhradu škody, aby súd mohol objektívne posúdiť, či sú skutočne splnené podmienky litispencie.

Podmienky vzniku litispencie však definoval Najvyšší súd SR vo svojom uznesení z 10. januára 2013 sp.zn. 3 Cdo 290/2012), citujeme:

„Nedostatkom podmienky súdneho konania podľa § 104 ods. 1 O.s.p. je i prekážka začatého konania (litispencia; § 83 O.s.p.), ktorá bráni tomu, aby na súde prebiehalo iné konanie v tej istej veci. Táto prekážka vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje

právo. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, táto je daná aj vtedy, ak pôvodný účastník v prvom konaní je vystriedaný právny nástupcom v druhom konaní (musí byť však ako právny nástupca pôvodného účastníka označený), a tiež vtedy, ak účastníci v druhom konaní vystupujú v opačnom procesnom postavení. Predmet konania je vymedzený petitom návrhu na začatie konania, a základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami, ktorými je petit zdôvodnený. Litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to bez zreteľa na to, kedy túto prekážku zistí, alebo kedy táto prekážka vznikla. V takom prípade vždy konanie zastaví podľa § 104 ods. 1 O.s.p. Spravidla zastaví konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr. Prekážka litispendencie môže byť odstránená napr. aj tým, že konanie bude zastavené v dôsledku späťvzatia jedného z dvoch návrhov. Pre posúdenie, či tu je prekážka začatej veci, je rozhodujúci stav v čase rozhodnutia v neskôr začatom konaní (R 97/2003).

(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. januára 2013, sp. zn. 3 Cdo 290/2012)

Ako vyplýva z predmetného uznesenia Najvyššieho súdu SR pre nedostatok podmienky súdneho konania z dôvodu litispendencie je nutné splnenie 3 podmienok:

1. rovnakých účastníkov
2. rovnaký predmet konania
3. rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo.

Pre uznanie prekážky začatej veci, musia byť tieto podmienky splnené kumulatívne.

Samotná podmienka, že je vedené konanie voči rovnakému účastníkovi i nestačí.

Súd prvej inštancie v odôvodnení vo svojich svojich tvrdeniach sa opiera v bode 58 o rozsudok Najvyššieho súdu 7 Cdo 65/2013 zo dňa 28.05.2014.

Žalobkyňa namietala, že súd prvej inštancie založil svoj názor na nesprávnom právnom posúdení veci.

Odôvodnenie:

Platná právna úprava, ako aj právna teória a prax dôsledne odlišujú inštitút náhrady škody v podobe bolestného a sťaženej spoločenskej uplatnenia a inštitút ochrany osobnosti, ako aj nároky plynúce z nich oprávneným osobám. Medzi týmito právnymi inštitútmi je pojmová aj obsahová odlišnosť, a preto ich nie je možné stotožňovať a tvrdiť, že ide o konkurujúce si nároky, resp. nemožno prisvedčiť názoru, že uplatnením jedného z týchto nárokov, zaniká možnosť uplatnenia druhého nároku. Poukazujem v tejto súvislosti na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. apríla 2011, sp.zn. 4 Cdo 168/2009 a kauza Šimon Buch. Žalobkyňa preto nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého si osoba poškodená na osobnostných právach, nemôže popri nároku na náhradu škody na zdraví uplatňovať zákonný nárok na náhradu ujmy spôsobenej na jej osobnostných právach, ak tieto nároky vznikli z tých istých skutkových okolností, resp. v dôsledku toho istého protiprávneho konania.

Takýto názor je v rozpore so znením zákona, ako aj právnou teóriou a praxou.

Súd prvej inštancie na danú vec nesprávne aplikoval aj zásadu „ne bis in idem“ s ktorou úzko súvisia zásady „litispendencie“ a „res iudicata“.

Tieto tvrdenia potvrdzuje práve uznesenie Najvyššieho súdu 7 Cdo 65/2013 zo dňa 28.05.2014, na ktoré sa súd prvej inštancie odvolával, tak ako to vyplýva z vyjadrenia Najvyššieho súdu str. 13., citujem:

Podľa dovolacieho súdu záver odvolacieho súdu, že rámec špeciálnej úpravy odškodnenia ujmy na zdraví fyzickej osoby zahŕňa v sebe aj ochranu dôstojnosti osoby dotknutej neoprávneným zásahom i práva na súkromný a rodinný život, nemá oporu v platnej právnej úprave odškodnenia ujmy na zdraví.“ „Vzhľadom na uvedené, dovolací súd nepovažuje za opodstatnený záver odvolacieho súdu, že v preskúmvanej veci bolo potrebné uplatniť zásadu non bis in idem (nie dvakrát o tom istom), resp. princíp proporcionality (ako princípu využívaného pri kolízii chránených subjektívnych práv, ktorá sa má riešiť aj na základe kritéria porovnávania) hoci mal za to, že konaním žalovanej bolo zasiahnuté aj do práva na súkromný a rodinný život žalobkyne“.

Najvyšší súd v rozsudku ďalej špecifikoval dôvody.

Ako vyplýva z predmetného rozsudku žalovaná na str. 10 namietala, citujem:

„Žalovaná 1 navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť. Žalobcami napadnutý rozsudok považuje za správny. Nespochybnuje tvrdenia žalobcov o rozdielnosti náhrady škody a ochrany osobnosti, tvrdia však, že neboli splnené predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch a žalobcom sa v rámci zákona dostalo dostatočné zadosťučinenie“.

Zo samotnej citácie uvedeného rozsudku str. 7 však vyplýva, citujeme:

„Na jednej strane je potrebné uznať, že následky poškodenia zdravia žalobkyne 1 a dopad tejto udalosti na súkromný a rodinný život žalobcu 2 boli nie zanedbateľné a žalobca 2 nemohol mať subjektívny pocit, že sa mu zmenil celý život, na druhej strane je však potrebné konštatovať, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je vyhradené pre tie prípady, keď intenzita zásahu do súkromného a rodinného

života dotknutej osoby je značná a nenapraviteľná, napr. v prípade smrti blízkej osoby, vážneho alebo pretrvávajúceho narušenia rodinných väzieb, alebo v prípade vážnych doživotných následkov“.

Z uvedenej citácie je zrejmé, že v prípade vážnych doživotných následkov, má poškodený právo na primerané finančné zadosťučinenie aj formou žaloby na ochranu osobnosti, čo Najvyšší súd SR potvrdil a žalobkyni 1 priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

Skutočnosť, že v prípade žalobkyne prišlo k doživotnému poškodeniu zdravia - mozgu, súdu riadne dokladovala rozhodnutiami Sociálnej poisťovne - stav trvalý, ako aj rozhodnutím Úradu práce a sociálnych vecí a rodiny, kedy bola uznaná doživotne, bez ďalšej kontroly ZŤP. To, že sa jedná o poškodenie mozgu súdu riadne vysvetlila aj na pojednávaní, kedy som čítala odborný posudok pre účely posúdenia ZŤP, z ktorého je táto skutočnosť zrejmá.

Svoj zásah do osobnostných práv riadne opísala v žalobe ako aj v podaní zo dňa 11.10.2017.

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti litispendencie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a na nedostatočnom zistenom skutkovom stave.

Samotná podstata nemajetkovej ujmy však spočíva v znížení dôstojnosti človeka, čo vyplýva zo samotnej podstaty § 11,13 zákona 40/1964 Zb.z. Občianskeho zákonníka za zníženie kvality života, za vytrpenú emocionálnu bolesť, za nemožnosť viesť kvalitný súkromný život, za narušenie rodinného života v zmysle Listiny základných ľudských práv a slobôd, ktoré sú garantované Ústavou Slovenskej republiky.

Náhrada nemajetkovej ujmy je samostatný nárok, ktorý v porovnaní s náhradou škody má úplne inú funkciu. Kým náhrada škody sa viaže len na zdravú poškodenú osobu a má za úlohu odškodniť vytrpené bolesti a zdravotné následky, náhrada nemajetkovej ujmy má širší rozsah, snaží sa zmierniť dôsledky na život a poskytnúť satisfakciu, a to nielen pre osobu poškodenú na zdraví, ale aj pre blízke osoby, ktoré boli týmto zásahom dotknuté na iných právach - právo na rodinný život. Porušenie práv týchto osôb vzniká práve v nadväznej spojitosti s poškodením zdravia ich blízkej osoby. Pri nemajetkovej ujme je treba vychádzať z Listiny základných ľudských práv, že každá ľudská bytosť má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, ľudskej dôstojnosti či súkromia. S porušením tohto práva je spojené právo domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov, odstránenia následkov či morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia, ktoré žalobkyňa nežiadala, nakoľko si nebola vedomá, že takéto právo má, preto požiadala o pomoc v Centre právnej pomoci, táto pomoc jej však nebola právnym zástupcom poskytnutá, keďže žiadnym spôsobom nechránil jej práva a právom chránené záujmy. Ak by sa takéto zadosťučinenie zdalo nemožné, alebo nepostačujúce má osoba právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Toto právo spočíva v dvoch odlišných subjektívnych videniach sveta. Súd prvej inštancie mal zisťovať okrem všeobecných náležitostí, ako zistenie skutkového stavu a okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu, deklarovanie závažnosti ujmy takého rozsahu, a mieru uvedomovania si zníženia svojej dôstojnosti žalobkyne, čo je pre súd spoluurčujúcim kritériom pri určení výšky nemajetkovej ujmy.

Je nepochybné, že dôstojnosť žalobkyne bola značne znížená, čo je preukázané skutočnosťou, že je uznaná invalidná 75 % a zdravotne ťažko postihnutá 80 % s asistentom 7,5 hod a možnosťou prepravovať sa len osobným motorovým vozidlom, bez šance na zlepšenie jej stavu. Žalobkyňa je obmedzená vo všetkých kultúrnych, spoločenských a akýchkoľvek iných aktivitách, je ťažko poškodený je súkromný život a prežívala celé roky beznádej, kedy jej hrubou, neospravedliteľnou nedbanlivosťou a zrejme aj úmyselne bola odopieraná správna zdravotná starostlivosť a s tým súvisiacou aj hmotnou núdzou, kedy nemohla poberať ani invalidný dôchodok. Čo poukazuje, že k poškodeniu zdravia prišlo za závažných okolností. Z hrubej ľahostajnosti pracovníkov odporcu k životu a zdraviu pracovníkmi, ktorí požívajú zvýšenú úctu v spoločnosti, pracovníkmi ktorým sa ľudia zverujú do rúk a očakávajú, že budú o ich život a zdravie bojovať s plným nasadením.

Súd prvej inštancie mal zvážiť aj okolnosť, že žalobkyňa musí od roku 2013 žiť s vedomím, že už nikdy nebude normálne žiť, chodiť do kina, či do divadla, na koncert, či zatancovať si, zacvičiť, žalobkyňa nemožno ani hladkať a bol výrazne poškodený jej intímny život od mladého veku. Jej život je obmedzený na prechádzky, návštevu múzeí, kde je ticho. Žalobkyňa sa nemôže ani tešiť, či prejavovať emócie, je problematické byť aj v prítomnosti malých detí, ktoré žalobkyňa miluje. Jej vlastný vnuk. ale aj jej deti, matka a súrodenci majú z toho traumy, keď vidia žalobkyňu dusiť sa, váľať sa v křčoch v bezvedomí. Žalobkyni sa každý vyhyba, nakoľko má záchvat z najmenších podnetov, čo je veľmi stresujúce, stačí gestikulácia, či hlasnejší smiech, čo je bežné, keďže hlasnejší zvuk jej vyrazí dych, spôsobuje reflexný spasmus dýchacích svalov až záchvat. Rozsah poškodenia svojho zdravia si žalobkyňa každý deň uvedomuje a musí sa s tým každý deň vyrovnávať, a v zásadnej miere si uvedomuje zníženie svojej dôstojnosti, nakoľko prejavy jej ochorenia sa závažne prejavujú na verejnosti - zvracanie, pády,

epileptické záchvaty, poruchy reči, praktická hluchota. Žalobkyňa si v plnej miere uvedomuje, že je mrzák a že mala právo na zdravie, spokojný súkromný život a rodinný život.

Tieto skutočnosti žalobkyňa opísala už v žalobe na strane 6 a 7, (ktoré však súd prvej inštancie neuviedol v rozsudku - vynechal ich v bode 2) a následne v podaní zo dňa 10.11.2017 na str. 21 - 24. Nie je teda možné konštatovať, že sa jedná o identické podania a prekážku konania z dôvodu litispendencie.

Súd prvej inštancie sa teda nedôsledne oboznámil s obsahom žaloby a predovšetkým založenými dôkazmi.

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti litispendencie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a na nedostatočnom zistenom skutkovom stave, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 písm.f, h.

Žalobkyňa súdu vo svojich tvrdeniach uviedla okolnosti, za akých podala žalobné návrhy, že nemá právnické vzdelanie a je v stave materiálnej núdze, pričom požiadala Centrum právnej pomoci o poskytnutie právnej pomoci.

Všetky tieto okolnosti mal a mohol súd prvej inštancie vyhodnotiť a náležite pretaviť aj do svojho rozhodnutia.

No napokon nie je určiteľné, či súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu vznesenej námietky z premlčania, z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného, alebo z dôvodu námietky litispendencie, alebo na základe všetkých troch dôvodov naraz. V tomto smere sa rozsudok súdu javí ako nepreskúmateľný.

V konečnom dôsledku žalobkyňa napáda aj výrok č. II rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému náhradu trov konania, pričom tento sa na pojednávaní konanom dňa 25.10.2017 svojho práva výslovne vzdal.

Poukazujúc na ustanovenie § 257 C.s.p. máme za to, že v danom prípade je preukázateľná výnimočnosť, ktorá spočíva jednak v okolnostiach prejednávanej veci a aj v okolnostiach na strane žalobkyne. Pri posudzovaní okolností hodných osobitého zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové pomery účastníka konania a všímať si okolnosti, ktoré viedli žalobcu k uplatneniu práva na súde a jeho postoja v konaní.

Máme za to, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania týmito zásadami neriadil a nesprávne vo veci rozhodol.

5. V podanom vyjadrení žalovaný navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote podáva vyjadrenie k podaniu žalovaného zo dňa 19.12.2017, ktoré bolo doručené súdom prvej inštancie dňa 04.01.2018 nazvané ako vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne voči rozsudku Okresného súdu Košice I sp.zn. 28C/317/2015:

Žalobkyňa sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich odvolacích dôvodov prezentované v odvolaní zo dňa 20.11.2017 voči obom výrokom rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 38C/317/2015 zo dňa 25.10.2017.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uvádza, že je nedôvodné a nespôsobilé napadnúť vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie a považuje ho za vecne správne po tom ako súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, náležite ustálil skutkový stav z ktorého potom vyvodil svoj právny záver založený citovaným rozsudkom. Takisto odôvodnenie samotného rozsudku vo svojom obsahu považuje za dostatočné, ktoré opieral o ustálenú judikatúru súdov.

Žalobkyňa s týmto názorom žalovaného sa nestotožňuje, nakoľko rozsudok súdu prvej inštancie je vadný aj čo do skutkových zistení a záverov a takisto pre procesné pochybenia súdu prvej inštancie, čo podrobne rozviedla vo svojom odvolaní a jeho dôvodov.

Žalovaný námietku žalobkyne, že súdny spor o nemajetkovú ujmu sa viedol súd prvej inštancie v hodnote 1.500.000 € a nie ako bolo žalobou žiadané v hodnote 500.000 €. považuje za absolútne irelevantnú, nakoľko toto pochybenie súdu považuje len za chybu v písaní a čo samotný súd prvej inštancie „zhojil“ vydaním opravného uznesenia zo dňa 06.11.2017 sp. zn. 38C/317/2015.

Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 25.10.2017 však vyhlásil rozsudok, i keď zamietací, v hodnote 1.500.000, pričom je zrejmé a zo žaloby od samotného počiatku bolo a je zrejmé, že žalobkyňa sa domáhala nemajetkovej ujmy v hodnote 500.000 €, čo tvorilo predmet sporu. Teda je preukázateľné, že súd prvej inštancie konal a rozhodoval v rozsahu, čo ani nebolo predmetom žaloby. Preto námietky a odvolací dôvod žalobkyne, že súd prvej inštancie sa nedôsledne oboznámil s vlastným predmetom sporu - teda to čo žalobkyňa vlastne žalobou žiadala sú dôvodné.

Nemožno neuviesť, že súd prvej inštancie opravné uznesenie vydal až po podaní žalobkyne zo dňa 01.11.2017, doručeného súdu dňa 06.11.2017, kde skutočnosti a výške predmetu sporu, uvedené aj v zápisnici z pojednávania dňa 25.10.2017 namietala. Bez tohto podania, by súd prvej inštancie ani opravné uznesenie ani nebol vydal.

Žalovaný vo svojom podaní uvádza, že uvedenú skutočnosť nenamietala ani žalobkyňa ani jej právny zástupca na pojednávaní zadržanom dňa 25.10.2017, avšak pravdou a z prednesov vyplýva, že túto skutočnosť nenamietala ani samotná právna zástupkyňa žalovaného.

K vyjadreniu žalovaného, že súd sa ani nemal zaoberať skutkovou podstatou uplatneného nároku žalobou a že to nebolo ani povinnosťou súdu prvej inštancie, nakoľko žalobu zamietol z procesných dôvodov a nebol dôvod zaoberať sa vecou ako takou, žalobkyňa odkazuje na svoje odvolacie dôvody. Z veci a predložených dôkazov je zrejmé, že sa jedná o celkom výnimočný prípad hodný osobitého zreteľa, kde na ustálenie skutkového stavu a zodpovednosti žalovaného sú bezpochyby potrebné a nevyhnutné odborné vedomosti z medicíny, ktoré súd nemá a preto vzhľadom na ústavné práva žalobkyne bolo potrebné pred rozhodnutím nariadiť znalecké dokazovanie, čo súd prvej inštancie nevykonal. Žalobkyňa nemá inú a žiadnu právnu možnosť bez zodpovedania odborných skutočností, ktoré sa udiali, svoje práva uplatňovať v súdnom konaní.

Dôkazom tejto situácie je aj uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 17C/133/2015, kde súd nariadil za účelom objasnenia skutkového stavu veci znalecké dokazovanie. Je preto pre žalobkyňu nepochopiteľné, že jeden súd Slovenskej republiky za účelom zistenia skutočného stavu veci koná a druhý návrhy na dokazovanie zamietne.

K ďalším námietkam žalovaného, ktoré prezentuje v závere svojho vyjadrenia k odvolaniu - na str. 24 uvádzame nasledovné :

Žalobkyňa tu poukazuje na porušenie ustanovení Civilného súdneho poriadku, kedy v zmysle § 6, citujeme :

Čl. 6 :

Strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

Súd zohľadňuje špecifické potreby strán sporu vyplývajúce z ich zdravotného stavu a sociálneho postavenia.

Čl. 9.

Strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

Nadalej zotrvávame na tvrdeniach, že súd prvej inštancie sa neoboznámil s predloženými dôkazmi na pojednávaní dňa 25.10.2017, lebo na tomto pojednávaní žalobný návrh bez ďalšieho zamietol a vo veci tak rozhodol, aby ich vôbec zobral do úvahy.

Žiadame, aby odvolací súd podané odvolanie prejednal a vo veci rozhodol.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a zistil, že rozsudok treba potvrdiť.

7. Pritom odvolací súd vychádzal aj zo spisu 34C/375/2015, ktorý bol pripojený dňa 21.9.2018 a keďže meritórne rozhodnutie neobsahuje tento spis, kde ako žalobkyňa vystupuje H. W., preto bol aj vrátený tento spis Okresného súdu Košice I pre ďalšie konanie.

8. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký, medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o.i.) kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje jeho pochybenie. O naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 365 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť strán sporu v konaní pred súdom využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zák. zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

11. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

12. Skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a ani odkaz na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a ústavného súdu nie je primeraný a náležitý. Žalobkyni v procese nebolo odopreté právo vyjadrovať sa a nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

13. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad. Obe konania tak pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom sú spojené a predstavujú jeden celok podľa ustálenej súdnej praxe.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale

nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu).

15. Súd správne rozhodol a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil podľa § 387 CSP.

16. Odvolací súd súhlasí s právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, že pri posúdení vecnej legitímácie vo vzťahu k lekárskeму posudku o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 23.11.2015 vypracovaného FNsP Skalica, a.s., ktorú predložila žalobkyňa v inom spore o náhrade škody pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 34C/375/2015 je jednoznačné, že k dátumu vzniku poškodenia jej zdravia došlo dňa 15.10.2003 operačným výkonom na pravom uchu a miestom, kde došlo k vzniku poškodenia žalobkyne bola Prvá ORL Klinika, Antolská ul. v Bratislave, pričom ide o rovnaký skutkový základ, na ktorom si uplatňuje nárok aj voči žalovanému v tomto spore. Ak sa v spore vedenom pred príslušným bratislavským súdom preukáže, teda takto iný poskytovateľ zdravotnej starostlivosti porušil voči žalobkyni svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 4 zák. č. 576/2004 Z.z., potom nie žalovaný. Na základe týchto skutočností správne dospel súd k záveru, že žalobkyňa podľa hmotného práva nesprávne v žalobe označila subjekt zodpovedný za vznik nemajetkovej ujmy na jej osobnosti, ku ktorej došlo v dôsledku poškodenia na zdraví dňa 15.10.2003 v Bratislave. Nedostatok vecnej legitímácie (rozumej t.j. aktívnej alebo pasívnej) spôsobuje zamietnutie žaloby v každom okamihu konania podľa ustálenej súdnej praxe (pozri Najvyšší súd SR v rozsudku 3Cdo/201/2007).

17. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z titulu o ochrane osobnosti podľa § 13 ods.2 OZ a nárok na náhradu škody na zdraví za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ sú samostatné nároky a prostriedky právnej ochrany fyzickej osoby, ktorých dôsledné rozlíšenie pri ich súbehu je nepochybne náročné. Žalovaný tvrdil napokon, že žalobkyňa si uplatňuje náhradu škody na zdraví pred Okresným súdom Košice I pod sp.zn. 34C/375/2015, čím je daná prekážka litispendencie. Preto pri aplikácii procesného práva ne bis in idem (nie dva v jednom) súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že nárok uplatnený z titulu práv na ochranu osobnosti v tomto spore je po skutkovej stránke úplne totožný s nárokom, ktorý si žalobkyňa uplatnila pred Okresným súdom Košice I vo veci 34C/375/2015 o náhradu škody, a tak námietka litispendencie vznesená žalovaným je dôvodná, čo je dôvod pre zastavenie konania, avšak pre dôvodnosť procesných námietok rozobratých argumentačne súdom prvej inštancie, súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol. Ďalej je treba doplniť podľa názoru odvolacieho súdu, že možnosť duplicitného uplatnenia nárokov všeobecných so zreteľom na špeciálne nároky pri navyšovaní náhrady za bolestné a náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia vylučuje potom možnosť duplicitného uplatnenia nárokov všeobecných (pozri Najvyšší súd SR 7Cdo/65/2013).

18. Nemajetková ujma je vylúčená pri sťažení spoločenského uplatnenia. Nároky, ktorých sa domáhala žalobkyňa formou nemajetkovej ujmy prostredníctvom § 11 a nasl. Obč.zák. v súvislosti so zásahom do jej zdravia, telesnej integrity, ako aj do jej rodinného a súkromného života sa uplatňujú v rámci odškodňovania bolesti poškodeného a sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 Obč.zák. a zák. č. 437/2004 Z.z., ale nie duplicitne, teda tie zložky práva, ktoré uplatňuje žalobkyňa v konaní z titulu nemajetkovej ujmy, ak opísala ich ako ochranu osobnosti sú zložkami práva, ktoré sa priznávajú aj keď sa odškodňujú v sťažení spoločenského uplatnenia. Špeciálna úprava nárokov za sťaženie spoločenského uplatnenia bola riešená vo vzťahu k ochrane osobnosti aj Ústavným súdom SR v Košiciach (pozri I. ÚS 426/2014 z 13.8.2014).

19. Okrem iného dospel súd prvej inštancie k správneému záveru pri vzniku nemajetkovej ujmy na osobnosti žalobkyne, lebo k neoprávneným zásahom došlo 6.3.2006, najneskôr 8.3.2006 mohlo dôjsť, preto premlčacia doba sa začala od 9.3.2006 a márne uplynula 9.3.2009, žalobu na súde prvej inštancie podala až 28.7.2015, t.j. po 9 a pol roku od momentu, kedy malo dôjsť k tvrdenému neoprávnenému zásahu žalobkyne, čo vyplýva z obsahu žaloby. Žalobkyňa mala síce pochybnosti v roku 2006 o správnosti postupu žalovaného a v tom čase mala vedomosť o tom, že zákrok žalovaného prostredníctvom ošetrojúceho lekára mohol byť príčinou poškodenia zdravia, ale neriešila to žalobou.

20. Súd prvej inštancie správne žalobu zamietol (vychádzal aj z aktuálnych judikátov, NS SR uznesenie 5Cdo/265/2009, 5Cdo/278/2007, NS ČR 30 Cdo/4318/2007 zo dňa 9.10.2009). Súd prvej inštancie argumentoval v odôvodnení rozsudku aj rozsudkom napr. Európskeho súdu pre ľudské práva (Pavletič vs. Slovensko z 22.júna 2004, Indra vs. Slovensko z 1.2.2005 a ďalšie).

21. Súd prvej inštancie jednoznačne mal povinnosť prihliadnuť na to, že žalovaný v rámci procesného obrany v tomto spore po 9 a pol roku od vzniku nemajetkovej ujmy namietal aj premlčanie nároku a pre toto premlčanie nemožno právo priznať, preto bola aj žaloba zamietnutá (citoval aj uznesenie NS ČR z 31.8.2004, 25Cdo/2648/2003 ako už bolo uvedené).

22. Výrok o trovách konania v odvolacom konaní sa odôvodňuje náročnosťou žaloby a podľa § 396 CSP podľa názoru odvolacieho súdu už trovy za vyjadrenie k odvolaniu nie sú účelnými a potrebnými pre výsledok sporu, preto úspešná žalovaná ich nemala priznané, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že aj ďalšie námietky žalobkyňa podávala a vyjadrenia v odvolacom konaní, na ktoré už nevzal zreteľ odvolací súd (pozri aj uznesenie NS SR 3Cdo/12/2017 zo dňa 11.10.2017), lebo aktuálna judikatúra považuje za neúčelné, aby sa donekonečna udržiaval stav konfrontácie medzi podaniami strán sporu, keďže je iba na posúdení súdu, kde je rozumná hranica, takúto konfrontáciu ukončiť (pozri aj IV. ÚS 19/2012 - Ústavný súd SR), nemožno po odvolaní každé vyjadrenie doručovať späť protistrane, aby sa reagovalo na stanovisko žalobkyne.

23. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v odvolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.